

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 6
juni-
juli
2013
17. årg.

Demonstranter bliver brutalt rydet fra Gezi Park ved Taksim pladsen i Istanbul. Foto: Flickr/gregg.carlstrom

TEMA: EU – trængt og patenteret

Taksim-oprøret i Tyrkiet

Folkeskolereform, kontanthjælp og fattigdom

SOLIDARITET MED DET KÆMPENDE TYRKIET

G8: Topmøde under folkeopstande

Belfast tog imod G8-landene med demonstrationer. Det samme sker, hver gang otte af verdens store imperialistmagter træffes for at træffe aftaler om nyopdeling af markeder og indflydelsessfærer eller visse reguleringer af den indbyrdes økonomiske konkurrencekamp. Den tid er for længst forbi, hvor folkene forventede sig noget positivt derfra, og derfor holdes de nærmest i befæstede byer.

G8 er USA og de store EU-lande og EU-kommissionen samt Rusland. Store økonomer som Kina, Indien og Brasilien er holdt ude. Og de aftaler, der træffes, går ud på at cementere og styrke USA's og EU's samarbejde om at beherske verden politisk, økonomisk og militært, mens Rusland 'neutraliseres'. Og alle deres aftaler træffes på arbejderklassens og folkenes bekostning. Det er G8 og ingen andre, der har været kernen i at gennemføre den nyliberale globale offensiv, der har kastet millioner og atter millioner ned i håbløs fattigdom og forgyldt rigdommen, mens den ene imperialistiske krig med garanteret massedød og smadring af de angrebne lande har afløst den anden: Afghanistan, Irak, Libyen, Mali, Syrien ...

Nu er det Syrien, der er i skudlinjen. USA kanaliserer avancerede våben, kemiske indbefattet, til 'oprørerne', der også bevæbnes af de mest reaktionære islamiske lande som Saudi-Arabien og Qatar – og af Tyrkiet. USA og Al Qaeda går hånd i hånd i Syrien. Snakken om en 'politisk løsning' er et skuespil til ære for verdensoffentligheden.

Summen af USA's, NATO's og EU's krigsforbrydelser øges konstant.

De kapitalistiske politikere og de kapitalistiske medier spreder uophørligt en propaganda om, at de som 'verdens ledere' tager ansvar for at løse den kapitalistiske krise. Det er overhovedet ikke det, deres møder handler om. De drejer sig om at sikre kapitalistklassens profitter og dens herredømme. De drejer sig om at sørge for, at det ikke er dem, at det ikke er de rige, der kommer til at betale for krisen, men arbejderne og den brede befolkning.

Den store 'vækstkanin', G8-topmødet trak op af hatten, er skabelsen af 'verdens største frihandelsområde' i form af en aftale mellem USA og EU.

EU-eliten er vild for at få en sådan aftale stablet på benene. Storkapitalen glæder sig. Dansk Industri vejrer mere profit:

- Vi har i mange år arbejdet for at knytte tættere handels-

mæssige bånd mellem Europa og USA, som vi har så mange fælles værdier med. En frihandelsaftale vil indebære store og åbenlyse fordele for begge parter, siger direktør Thomas Bustrup, DI.

EU-Kommissionen ser en sådan frihandelsaftale som den bedste og billigste måde at skabe fornyet vækst i den kriseramte eurozone; den forventer, at den vil betyde en eksportvækst på 28 pct.! Det danske udenrigsministerium anslår på den baggrund, at den danske eksport vil øges med 20-25 milliarder kr., hvilket ifølge DI svarer til 12-14.000 nye danske job.

Det handler om profitsikring, der garneres med løfter om vækst og jobs i en tid, hvor krise og nyliberale nedskæringer har sat nye arbejdsløshedsrekorder og nye fattigdomsrekorder, og ikke kun i ulandene. Regningen lyder på højere arbejdstempo, stærkere lønkonkurrence og lavere løn, forringet forbrugersikkerhed, flere miljøtrusler og endnu flere nyliberale reformer.

Og det handler om kamp mod konkurrenterne. Om at lave en 'handelsmur' ikke mindst mod Kina. En frihandelsaftale mellem EU og USA bringer intet godt for folkene.

Mens G8-mødet blev afholdt, udviklede de folkelige protester i Tyrkiet og i Brasilien sig – imod milliarddyre megaprojekter for begrænsede klients profit, der betales af de mange. Løfterne fra G8 om at sætte ind mod de multinationale selskabers skatteunddragelser vinder ingen tiltro. Kampene mellem arbejde og kapital og mellem borgerskabets regeringer og deres folk skærpes – i det kriseramte EU, i det lovpriste Tyrkiet, i 'udviklingsmiraklet' Brasilien. Overalt i verden faktisk.

Danmark rystes også af en skærpet klassekamp. Under tiden bliver den endog meget synlig, som under lærerlockouten eller pibekoncerterne 1. maj. På trods af gimmicks som det bornholmske 'folkemøde', et propagandastunt for de kapitalistiske politikere, rasler tilliden til dem nedad.

Selvom Enhedslistens dagpengeaftale mod SRSF fik lagt en øjeblikkelig dæmper på modstanden mod de nyliberale reformer samlet i Vækstplan.dk, der stort set uantastede skal køres igennem sidst i juni, vil der ikke blive skabt ro på bagsmækken. Heller ikke kommunalvalgkampen vil kunne genskabe noget, der ligner politisk stabilitet. Ikke i G8, ikke i G20 og ikke i Dk2013.

Redaktionen 18. juni 2013

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
19. juli 2013
Deadline næste nr. 12.06.13

'Tak, Pelle Dragsted, tak, Bjarne Corydon! I klarer det flot'

Dagpengeaftalen mellem Enhedslisten og regeringen har betydet ro på bagsmækken for Helle Thorning-Schmidt og Co. Den stærke folkelige modstand mod dagpengereformen og de øvrige nyliberale reformer og harmen over den brutale lockout mod lærerne er med aftalen lagt på køl, efter at den fik afløb med pibekoncerterne 1. maj.

Regeringen har nu parlamentarisk ikke noget at frygte fra støttepartiets side, når den inden sommerferien gennemfører resten af den nyliberale reformpakke, der kaldes Vækstplan.dk – med tilhørende SU- og kontanthjælpsforringelser og faste kommunale nedskæringer gennem de næste mange år.

Den reaktionære dagpengereform består. Men den 'indfases' over en længere periode.

I forhold til regeringens udspil fik Enhedslisten fjernet finansieringen af den ny arbejdsmarkedsydelse gennem et forhøjet A-kassekontingent. Men den skal fortsat finansieres ved forringelser af danskundervisningen af voksne indvandrere, og samtidig fandt man frem til 14 andre nedskæringer og forringelser, hvor der skal hentes penge.

I et blokindlæg på Modkraft har Enhedslistens spindoktor Pelle Dragsted søgt at fremstille dagpengeaftalen som starten på en ny politisk situation og som et bevis på, at SRSF-regeringen 'kan presses', og at "Enhedslisten lever op til sit valglofte om at trække regeringen til venstre".

Dragsted kaster sig ud i illusionsskabende spekulationer:

"Det er stadig for tidligt at sige endeligt, hvad aftalen kommer til at betyde for den politiske situation. Markerer aftalen en mere permanent kursændring fra regeringen, eller er der tale om en enlig svale i et blåt hav? (...)

Men at situationen er en anden end for et par uger siden, er oplagt. (...) Forløbet styrker det gamle argument om, at en socialdemokratisk regering

til enhver tid er at foretrække, fordi den er nemmere at presse. Dermed er chancerne for et valg før jul blevet mindre, end de var før pinseaftalen."

Dragsted leverer dermed på samme tid et forsvar for den konkrete reformmistiske lappepolitik og Enhedslistens strategi og taktik, som går ud på at sikre magten for socialdemokratiske regeringer.

Enhedslisten vælger side

Hele det nyliberale reformforløb har ikke vist, at Socialdemokratiet er lettere at presse end en 'blå' regering. Det viser tværtimod, at en socialdemokratisk ledet kapitalistisk regering er bedre end de åbent borgerlige til at få brutale reformer gennemført i krisetider ved hjælp af lidt lapperi og med støtte fra den reformmistiske venstrefløj.

Dragsteds blogindlæg har ikke overraskende givet anledning til modsigelse. Kasper Andreasen har følgende kommentar:

"Forliget betyder givetvis at jeg mister min ansættelse som timelønnet underviser i dansk som andetsprog. Men så er det jo herligt at jeg kan nyde godt af de forbedrede vilkår når jeg bliver langtidsledig. Tak Pelle Dragsted. Tak Bjarne Corydon. Tak til jer alle sammen. I klarer det flot."

Inger Colding skriver blandt andet:

"Jeg er 58 år, tidligere IT-medarbejder og Prosatillidsrepræsentant på CSC. Jeg er en af de mange IT-medarbejdere med en del år på bagen, der for et år siden røg ud ved den første af de tre fyringsrunder, der har været hos CSC efter den store konflikt i 2011. (...)

Men hov! I dag konstaterer jeg så pludselig, at EL lige så stille har solgt min ret

til seniorjob. Så hvis jeg fortsat aldersdiskrimineres og ikke finder job, så kan jeg få i alt to år på understøttelse. Herefter vil jeg i tiden frem til jeg når min efterlønssalder på 61, skulle klare mig på 60% af dagpengene (da jeg er enlig og ikke er forsørger). Hvorefter jeg tvinges på efterløn – (uden mulighed for efterløns-bonussen). Uanset at jeg aldrig har så meget som overvejet at stoppe mit arbejdsliv så tidligt.

EL har elegant hjulpet regeringen med at begå løftebrud over for alle os, der har betalt til efterlønsordningen og er oppe i årene, hvis vi mister vores arbejde og desuden mister dagpengeretten mellem 1. januar 2014 og 1. juli 2016. Og I lusker endda med det!

Jamen – hvor skal man snart sætte sin stemme!"

Det er unægtelig en understregning af, at det er nødvendigt at gå i gang med at bygge alternativet til både blå og 'rød' blok.

S, SF og Enhedslisten er på vej i valgkamp sammen. Faktisk er deres kommunalvalgkamp allerede i gang. I København er drømmen, at kommunalvalget til november vil give et 'rødt flertal' af disse tre partier.

Dagpengeaftalen skal også ses i det lys.

Enhedslisten har igen fulgt sin fast etablerede parlamentariske taktik og støttet lappeløsningerne og samtidig sikret regeringens overlevelse.

EU's stormagter vil have mere union nu. Folkene vil det modsatte

Støtten til Den europæiske union og euroen er styrtdykket, i takt med at unionen afslører sin virkelige klassekarakter – som et redskab for de europæiske monopoler vendt mod befolkningerne. Men de dominerende magter i EU sætter mere kul på opbygningen af unionen og Europas Forenede Stater

EU er ikke en frivillig sammenslutning af de europæiske folk. Den er ikke en freds-skaber. Den er ikke en progressiv supermagt. Union og euro betyder ikke mere demokrati eller social fremgang for befolkningerne. EU er et overnationalt redskab til at beskytte kapitalisternes og monopolernes magt og øge deres profitter.

Det er sådanne erkendelser, der får de europæiske folk til i stadig højere grad at vende ryggen til EU-projektet. Virkeligheden viser, at reklamebudskaberne bare er fine og tomme ord. Realiteterne taler det stik modsatte sprog: om velfærdsslagting, øget fattigdom, rekordstor arbejdsløshed og indskrænkninger af demokratiet og den nationale selvbestemmelse.

I Island kom den ny borgerlige regering kun til magten på et løfte om at stoppe forhandlingerne om landets EU-medlemskab. Den har nu fremsat et lovforslag om at indstille optagelsesforhandlingerne og kun genoptage dem, hvis en evt. ny folkeafstemning siger ja. Og der er ingen planer om en folkeafstemning blandt nogen af de islandske partier. Mindst to tredjedele af islændingene ville sige nej til EU.

Folkeafstemninger er lagt på is langt nede i mølposen. Det er også tilfældet i Danmark, hvor regeringerne på rad bryder deres egne regeringsgrundlag ved ikke at afholde omafstemninger om euro og EU-forbehold.

EU's popularitet falder drastisk

Opinionsmålingerne viser, at euroen aldrig har haft færre tilhængere i vort land. Vi har allerede haft tre afstemninger om euroen og den økonomiske og

monetære union, som alle har givet et nej. En ny afstemning ville give et endnu mere rungende nej.

Folkebevægelsen mod EU har gengivet en større undersøgelse fra den amerikanske tænketank Pew Research Institute af befolkningernes holdninger i otte af EU's medlemslande.

Undersøgelsen viser, at EU's popularitet i befolkningerne er drastisk faldende. På et enkelt år er opbakningen til EU faldet fra 60 pct. i 2012 til 45 pct. i 2013 for de otte lande samlet, med en stor tilbagegang i alle lande.

TEMA: Det trængte EU

I fem af de otte lande er flertallet imod EU. Det er Grækenland, Tjekkiet, Frankrig, Spanien og UK. Også i andre lande er der et flertal mod EU. F.eks. viser svenske opinionsundersøgelser et flertal for svensk udtræden af EU.

Blandt de unge 18-29-årige er modstanden mod EU vokset særlig dramatisk. Det er dem, der er hårdest ramt af arbejdsløshed og fattigdom som følge af den nyliberale politik, som udemokratisk bankes igennem. I Spanien er EU-støtten f.eks. næsten halveret fra ikke mindre end 88 pct. tilslutning til 46 pct. Samlet er tilslutningen til EU blandt de unge dog fortsat større end i andre aldersgrupper.

Fuld Europæisk Union om to år

Den voksende modstand i befolkningerne får ikke EU-politikerne og slet ikke de dominerende magter til at slække på tempoet i unionsbygningen hen imod Europas (Euroens) Forenede Stater. Med bankunionen tages endnu

EU: Bankernes og monopolernes diktatur – på tysk.

et skridt hen imod en såkaldt 'økonomisk regering' for EU-landene.

For tiden er planen, at en ny traktat for EU's Forenede Stater skal være klar i 2020.

Den franske socialistiske [socialdemokratiske] præsident Hollande vil fremrykke projektet. Fra et pressemøde i Elysée-palæet i sidste uge lød det sådan:

- Frankrig ønsker at skabe en fuld politisk Europæisk Union inden for to år.

Hollande ønsker sig lige nu en "økonomisk regering med en reel præsident, og den skal mødes hver måned. Dens opgave vil være at harmonisere skattepolitikken".

Han tilføjede:

- Hvis Europa (det franske synonym for EU, KP) ikke bevæger sig fremad, vil det vælte eller endda blive fjernet fra verdenskortet ... Det er min pligt at bringe Europa ud af dets dødsge tilstand.

Hollandes og Merkels unionsplaner står i direkte modsætning til befolkningerne i unionen, der vil have mindre eller ingen union – og ikke mere. Hastværket med unionsbygningen vidner om desperationen over euroens og de nyliberale receptors fiasko.

Det lægger op til store konfrontationer i de kommende år.

Kraftigt skred i retning af udtræden af EU

Et hurtigt voksende antal danskere vil have Danmark ud af EU. Samme tendens slår igennem i andre EU- og euro-lande

Modstanden mod euroen er vokset kraftigt både i og uden for euro-zonen i takt med dens stadig dybere krise. Den øgede modstand er en reaktion på de drakoniske nyliberale skridt, der tages for at redde dette fejlslagne projekt.

Det er skridt, som har sendt millioner, og ikke kun sydeuropæere, ud i arbejdsløshed og fattigdom.

Efter fem års brutal krisepolitik har arbejdsløsheden i EU-landene aldrig været større. Og modstanden mod euroen har heller aldrig været større. En stadig større del af befolkningerne vil simpelthen have, at deres land udtræder af EU.

Flere vil have Danmark ud

I Danmark er der sket et regulært skred i retning af udtræden af EU. Det viser en ny international Gallup-måling.

Der er næsten lige så mange danskere, der vil have Danmark helt ud af EU, som der er folk, som ønsker, at Danmark skal fortsætte som medlem.

39 procent af danskerne vil ud af EU, mens 46 pct. vil blive. De resterende er enten usikre eller vil ikke tage stilling. Ved en afstemning vil det betyde en nej-procent på 46,4 – ikke ret langt til et flertal for udtræden. Det er choktal for folketingspartierne fra 'rød' og blå blok, der baserer hele deres politik på EU-medlemskabet.

Det er også det højeste antal for udtræden, der er målt, siden unionen blev udbygget med den fælles valuta. Da danskerne stemte om medlemskab af EEC (EF) helt tilbage i 1972, stemte 63,4 % af de deltagende vælgere ja, og 36,6% nej.

Før eurokrisens udbrud i 2007-08 var antallet af vælgere, der ville have Danmark helt ud af EU, nede på omkring 16 pct. Siden da har stadig flere draget den konklusion, at ikke bare euroen er et katastrofalt misfoster, men at heller ikke selve unionskonstruktionen duer.

Det er den europæiske monopolkapitals og ikke folkenes projekt.

En dansk omafstemning om euroen, som længe har været på både 'rød' og

keligt kollaps for 'Rød blok'-konstruktionen.

Folkebevægelsen mod EU er den eneste parlamentarisk repræsenterede kraft, der konsekvent har kæmpet for dansk udtræden af EU. Og den er kun med i EU-parlamentet. Knap halvdelen af vælgerne er simpelthen ikke repræsenteret i folketinget i dette ud fra enhver betragtning helt centrale spørgsmål.

TEMA: Det trængte EU

Rine Ronja taler ved Folkebevægelsens Grundlovsmøde i København

blå bloks program, vil, viser andre målinger, føre til et gigantisk nederlag for eurotilhængerne.

Ingen af partierne i folketinget har været for dansk udtræden af EU. SF forvandlede sig fra modstanderparti til varm tilhænger af unionen. Dansk Folkeparti har altid understreget, at det var tilhænger af fortsat dansk medlemskab. Enhedslisten har været imod unionsudbygningen og unionens nyliberale politik, men aldrig ført en aktiv propaganda, endsigse kampagner, for dansk udtræden. Det ville medføre et øjeblik-

Generel Ud Af EU-tendens

Det danske skred hen mod udtræden unionen følger samme bevægelse som i de øvrige unionslande.

Den nævnte gallupmåling i seks lande viser, at ønsket om at forlade i EU er stærkt voksende. Folk blev spurgt, hvad de ville stemme, hvis der i næste uge var folkeafstemning, om deres land skulle træde ud af EU.

I Storbritannien svarer 55 pct., at de vil ud, og 25 pct. vil blive. I Holland svarer 39 pct., at de vil ud, mens 39 pct. vil blive.

I Frankrig var tallene 34 pct. for at træde ud, 43 pct. for at blive, i Tyskland 31 pct. for udtræden, 49 pct. for at blive, og i Polen vil 21 pct. ud, 55 pct. vil blive.

Og i Danmark altså 39 pct. for udmeldelse mod 45 pct. imod.

Sommertræfflyttes til 7. – 8. september

Det røde sommertræf den 22.-23. juni i Karens Minde i Sydhavnen flyttes fra Sankt Hans til sensommeren – nemlig weekenden den 7.-8. september.

Årsagen er, at der er kommet for mange afbud fra deltagere og oplægsholdere, der er af betydning ikke bare for selve arrangementets succes, men også for arbejdet med at skabe en bredere samling – et folkeligt alternativ til 'rød' og blå blok.

Det arbejde står først ved sin begyndelse. Et justeret program og mere præcis tid og sted vil blive meddelt snarest.

Men sæt X i kalenderen ud for 7.-8. september allerede nu!

Kammeratlig hilsen
ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Politikerne pønser på et nyt forsøg på at afskaffe unions-forbeholdene

De danske EU-forbehold får større og større betydning, og EU-tilhængernes ønske om at slippe af med dem vokser

Regeringen fejrede ikke 20-året for de danske forbehold over for EU. Og det er næppe nogen hemmelighed, at den sammen med de øvrige EU-positive partier i Folketinget gerne vil af med forbeholdene så hurtigt som muligt.

Der er bare det med indbyggerne, at de ikke har forstået pointen. 39 procent ville stemme Danmark helt ud af EU, hvis de fik chancen. Befolkningen bliver uden blusel kaldt 'en risikofaktor' af de visionære europæiske bygmestre.

Forbeholdene betyder mere

I de kommende år vil effekten af Lissabon-traktaten, der blev vedtaget tilbage omkring 2009, få den konsekvens, at Danmarks forbehold kommer til at betyde mere.

Årsagen er, at flere områder som f.eks. samarbejdet om politi- og strafferetten, der i Maastricht-traktaten var et mellemstatsligt samarbejde, med Lissabon-traktaten blev overstatsligt og dermed kommer ind under EU-forbeholdet.

Danmark står i kraft af sit retsforbehold uden for retsakter om asyl, migration og civilret vedtaget efter Amsterdam-traktaten i 1999 og retsakter på det politimæssige og strafferetlige område vedtaget efter Lissabon-traktaten 2009.

Med den nuværende aftale kan Danmark kun anmode om, men har ikke krav på parallelaftaler på mellemstatsligt grundlag.

Og nu stiller man sig selv spørgsmålet, at hvis man ikke kan få befolkningen til at stemme for en ophævelse af forbeholdet, der gradvist er ved at få betydning, så kan man måske lokke folk til at stemme for en ændring af forbeholdet efter britisk forbillede. Hvor

Store protestdemonstrationer blev gennemført den 1. juni i en række lande mod trojkaen - unionen, centralbanken og valutafonden – EU, ECB og IMF.

TEMA: Det trængte EU

det er op til parlamentet at vedtage, hvilke dele man vil stå udenfor.

I Danmark er der tradition for, at de partier, der er tilhængere af EU, indgår politiske aftaler, der beskriver, hvordan man skal fikle EU-traktater gennem Folketinget, så man slipper for folket. Seneste europapolitiske aftale blev indgået i 2008 og beskrev netop, hvordan man kunne tiltræde Lissabon-traktaten uden folkeafstemning ved at skrive forbeholdene fra 1993 ind i aftalen.

Altså handler en afstemning om et eller flere forbehold i dag ikke mere om det samme, som da de blev indført, fordi EU i de seneste 20 år har lagt mange flere ting ind under deres kontrol. Det er alle disse nye spørgsmål, der reelt er indholdet af Lissabon-traktaten, som vil komme til debat ved en eventuel folkeafstemning.

De debatter, som befolkningen blev snydt for, bliver lidt aparte, fordi ændringerne jo er vedtaget, og der ikke er mulighed for at stoppe EU. Det er altså oplagt, at diskussionerne kommer til at dreje sig om tillid til politikerne og EU i det hele taget.

Tilsyneladende ikke et ønskescenario for regeringen.

Europol og patentdomstol

Og EU's vej mod unionen bliver ikke fraveget et øjeblik. Det ses f.eks. af bankunionen og den tiltagende kontrol med medlemslandenes finanspolitik, den stadige strøm af domme fra EU-domstolen, der påvirker arbejdsmarkedet, og forslaget om patentdomstolen. Der kommer en stadig strøm af tiltag, der drager beslutninger mod Bruxelles og tager dem væk fra Folketinget.

Afgørelsen, om Danmark fortsat vil være med i politisamarbejdet, når det i løbet af næste år kommer helt under EU's kontrol, skal tages i løbet af foråret 2014. I samme tidsrum skal Danmark tage stilling til, om man vil deltage i Patentdomstolen fra starten.

Det kan betyde, at der er stærke kræfter, som i korridorerne arbejder for en folkeafstemning inden for det næste år.

EU-tilhængerne afvejer risikoen: Befolkningens EU-modstand

Det kan også sagtens være, at de mere nervøse politikere trækker tiden ud, fordi risikoen – altså befolkningen – jo kunne stemme nej. Det kunne jo gå negativt ud over valgresultatet til EU-parlamentsvalget i maj 2014, hvis der til den tid netop har kørt en større EU-debat. Og det realistiske er, at krisen stadig ruller mod afgrunden, og nye eurolande kan gå bankerot lige midt i det hele.

EU-modstanden er godt rustet til at tage en ny omafstemning om forbeholdene og tager gerne en afstemning om medlemskabet som sådan. Det har hver gang vist sig, at debat og oplysning gør folk til modstandere af Den europæiske union.

Ophavsret og patenter i EU

Et flertal i Folketinget ønsker at tilslutte Danmark en fælles EU-lov for patenter. Folketingets egne jurister vurderer dette tilsyneladende underordnede spørgsmål som suverænitetsafgivelse. I modsætning til både Lissabontraktaten og Bankunionen må vi gerne få en folkeafstemning om spørgsmålet. Men hvad ligger der egentlig i sagen om patenter og patentdomstolen?

Patentsystemet er et kæmpe bureaukrati, der i almindelighed kun er til fordel for de store virksomheder, der kan sætte sig på markedet og opkøbe patenter.

For opfindere og iværksættere er patentsystemet ikke nogen reel beskyttelse, og for verdens fattige lande er idéen om patenter kun en hindring for udvikling og adgang til f.eks. ny medicin.

Et patent gælder kommerciel udnyttelse af en opfindelse, og det beskytter ejeren i 20 år. Til gengæld skal beskrivelsen offentliggøres, så andre kan få gavn af den. Det koster mindst en halv million og flere års arbejde for at få et europæisk patent. Det skal søges igen undervejs efter indviklede regler, og hvis nogen misbruger det, kan det koste langvarige og endnu dyrere retssager.

Patenter er også en handelsvare. Det er ikke nødvendigt at anvende et patent for at eje det, opkræve licens eller sælge det, hvilket der så også er nogen, der tjener godt på.

Hvis en lille virksomhed eller en opfinder vil søge om et patent, skal man altså have god tid og en stor startkapital til rådighed. Skulle en anden have opfundet det samme og indgivet patentansøgning først, så er arbejdet spildt.

Derefter kommer så de store virksomheder med ressourcerne og tjekker, om der nu er brugt nogen af deres patenter, hvad der sandsynligvis er, hvorefter der skal betales licens for dem. De fleste moderne industrielle produkter består af rigtig mange patenter. Store virksomheder har derfor oftest aftaler om at bruge hinandens patenter gratis.

Ophavsretten i Danmark beskytter rettighederne til værker, *"der er resultat af en selvstændig skabende indsats"* i hele opfinderens levetid og mere til.

Sådan er det også andre steder, det er takket være copyright eller ophavsret at de største i softwarebranchen er blevet så store.

Patenter udstedes fortrinsvis inden for maskin-, medicinal- og elektron-

TEMA: Det patenterede EU

kindustrien. Der står i den danske patentlov, at patenter ikke kan udstedes for *"planer, regler eller metoder for intellektuel virksomhed, for spil eller for erhvervsvirksomhed eller programmer for datamaskiner"*. Hvilke altså også glimrende beskyttes af ophavsretten.

Forskellige lande – forskellige patenter

Det er meget forskelligt, hvad der kan patenteres i forskellige lande, og der er mange forskellige konventioner og aftaler på kryds og tværs. Så hvis man ønsker patenter, der dækker flere lande, skal der flere grundige undersøgelser til at finde ud af, om opfindelsen er patenteret andre steder, og om den kan patenteres i det pågældende land. Det skal der bekostelig juridisk bistand til, og patentansøgninger skal indleveres på landets sprog, dvs. lange, svære tekniske beskrivelser skal oversættes.

I EU er der både de enkelte landes lovgivning, en EU-lovgivning samt en instans, der hedder Den Europæiske Patentorganisation, EPO, som er en medlemsorganisation, der dækker både EU og lande uden for EU. Det øverste organ for EPO, administrationsrådet, har i øvrigt netop har genvalgt Patent- og Varemærkestyrelsens direktør, Jesper Kongstad som formand.

Det er interessant, fordi diskussionen, der udfolder sig nu, og indtil en evt. folkeafstemning er gennemført om en europæisk fælles patentlov, i høj grad kommer til at dreje sig om udstedelsen af softwarepatenter. Tidl. formand i Prosa Peter Ussing siger, at bestemmelsen om 'programmer til datamaskiner', som også findes i EU-lov, i høj grad omgås af praksis i EPO.

Det demonstreres fint af ffii.org på deres hjemmeside hvad det eksempelvis drejer sig om.

Der vises og forklares 20 elementer på en webside, der er patenterede.

Hvem er det, der har gavn af en fælles EU-patentlov?

Som det fremgår, er det en bekostelig og juridisk indviklet affære at patentere, og når reglerne er forskellige, bliver det ikke billigere. Så for at lette adgangen til at patentere i hele EU er en fælles patentlov vel en god ting?

De store firmaer klarer sig med gensidige gratis licensaftaler, de har ressourcer til hele tiden at holde sig ajour med, hvilke patenter der bliver godkendt, de kan holde øje med mindre virksomheder og komme efter dem, hvis deres patenter bliver brugt, og de har råd til at søge patenter for alt mellem himmel og jord. IBM fik alene i 2011 godkendt over 6000 nye patenter – det er i øvrigt svært at forestille sig, at ingen af dem vedrører software.

Deutsche Bank Research siger: *"Der er chance for, at softwarepatenter, der er almindelig praksis i USA og på vej til legalisering i Europa, i praksis vil hæmme innovationstakten. Europa kan stadig skifte kurs."*

De, der har stor interesse i at bevare patentsystemet, er et lag af advokater og konsulentfirmaer med patenter som speciale, og det er da også dem, der sidder og styrer anvendelsen af Den Europæiske Patentkonvention i EPO.

Små innovative firmaer har ingen interesse i patenter overhovedet. Tværtimod. Hvis de finder en løsning, der ikke patenteres, så er der risiko for, at et stort firma snupper idéen og patente-

rer den. Med ophavsretten i hånden er i hvert fald programudviklingsfirmaer langt sikrere på at kunne håndhæve retten til den software, de har udviklet.

Medicinalindustrien og patenter

De fattige lande har ikke råd til at betale licens for brug af patenter og kan derfor ikke bruge den nyeste medicin. Forskningen rettes hen, hvor der kan tjenes penge, så medicinalfirmaerne forsker i de riges sygdomme, og qua sundhedslovgivningen kommer staten til at betale. Den danske regering mister derved indflydelsen på udgifterne til medicin, og sundhedsudgifterne vokser.

Men det koster jo milliarder at fremstille et lægemiddel. Hvem skal så betale for det?

Piratpartiet siger: *"Hvis 20% af den nuværende medicinregning gik direkte til forskning, ville forskningen modtage flere penge end i dag".* Uden patenter ville der altså være flere penge til forskning.

Med frit tilgængelige forskningsresultater vil det ikke være nødvendigt, at den samme forskning bliver udført flere steder i konkurrence om at komme først med det patenterbare resultat, tværtimod kunne man gøre brug af hinandens resultater.

At indføre et fælles EU-patent gør

kun situationen værre. Alle kan søge et EU-patent, bare de har en adresse et sted i EU, så der er frit spil for de store medicinalvirksomheder, og der bliver ikke forsket og udviklet i den medicin, størstedelen af verdens befolkning har så hårdt brug for.

Der er også andre vidtrækkende aspekter i sagen om patenter. Herunder spørgsmålet om at 'tage patent på liv', der er en stor bestræbelse hos verdens gigantfirmaer. Det gælder også inden for EU, der i øjeblikket arbejder på en ny frølov, som i princippet overlader retten til vores kulturarv, plantefrøene, til privateje for kapitalen. Alt hvad der ikke har patent, er i princippet illegalt. Loven møder kraftig modstand.

Om patentregler og bureaukrati

At det handler om en bureaukratisk ordning, er der vist ikke tvivl om. Men et par eksempler fra Ingeniøren gør det mere forståeligt, hvor omfattende bureaukratiet er.

Bliver man sagsøgt for at krænke et patent, kan man i dag sætte spørgsmålstejn ved patentets gyldighed, så vil retten se det efter i sømmene, før der tages stilling. Der er lagt op til, at EU-patentdomstolen skal deles i to efter tysk forbillede. Én, der undersøger krænkelsen, og én, der undersøger gyl-

digheden.

Desuden vil domstolen få flere lokale afdelinger, så sagsøgeren kan vælge, hvilken praksis der passer ham bedst. Formuleringerne giver, som de er i dag nogle misbrugsmuligheder og dermed også frygt for, at virksomheder vil flytte ud af EU. Men først skal 25 EU-lande tiltræde aftalen, herunder både Storbritannien, Tyskland og Frankrig.

Ingeniøren skriver: *"En ny europæisk patentdomstol er til gavn for de største koncerner. De kan tromle mindre danske virksomheder, der ikke kan hyre hære af advokater, vurderer branchekendere. Flere danske patentagenter frygter, at en ny fælles europæisk patentdomstol kan ende med at blive en tung juridisk byrde for danske virksomheder."*

I praksis betyder det, at en virksomhed kan blive dømt til at stoppe produktionen, selv om den flere år senere ender med at vinde sagen, fordi det krænkede patent slet ikke var gyldigt til at begynde med."

Fra mange patentkyndiges side lyder det: Det bliver dyrt. Det er advokater og konsulenter, der kommer til at tjene fedt. Det gavner ikke ny udvikling. Der er stor risiko for, at software bliver patenteret. Små virksomheder har ikke interesse i en fælles EU-patentlov.

GBe

EU's frølov: Multinationale firmaer sikrer sig monopolrettigheder på planter og frø

Seks multinationale firmaer kontrollerer i dag 66 % af det globale frømarked, og det er disse firmaers interesser på planteområdet, der manifesterer sig i forslag til ny lov om registrering og godkendelse af 'reproduktivt plantemateriale' i EU. Forslaget blev fremlagt for EU-parlamentet 6. maj og viderebehandles i øjeblikket. Udgangspunktet for loven er, at alt plantemateriale som udgangspunkt er illegalt, indtil det er optaget på EU's liste over registrerede og godkendte plantesorter og varieteter.

TEMA: Det patenterede EU

Vores kulturarv stjæles

Den store variation inden for dyrkede planter er dels en del af naturen og dels noget, der er udviklet, siden mennesket første gang blev jordbruger, noget der ligger tæt på en periode på 10.000 år. Planter og frø er igennem tiden udviklet lokalt, tilpasset stedets klima og jordbund. I perioden med industrielt landbrug er der sket ændringer af det

genetiske indhold i plantematerialet i kolossalt omfang.

Ud over at udbyttet er øget, er indholdet af hurtigt omsætteligt sukker f.eks. forøget bevidst gennem udviklingsarbejdet. Majs er ikke bare majs. Den majs, indianerne spiste for et par tusind år siden, er f.eks. en helt anden ting end dagens fastfoodagtige kolber.

De gamle grøntsager og deres variationer er allerede i dag gået tabt i stort omfang, men meget overlever ved bevidst arbejde hos grøntsagsproducenter, der kan se det meningsfulde i dette, hos mindre avlere og hos oprindelige

Den 25. maj var der demonstration foran Christiansborg mod den multinationale agrokemiske koncern Monsanto

jordbrugere i udviklingslandene.

I Europa er det særligt inden for det økologiske landbrug, at variation og bevarelse af gamle sorter er en naturlig og vigtig ting. Ældre og lokalt tilpassede plantesorter vil være mere modstandsdygtige over for skadedyr, bedre tilpasset til stedet og derfor sundere. De behøver hverken at sprøjtes med pesticider mod skadedyr eller at få så meget gødning. Variation i plantemateriale og frø overlever også hos hjemmegartneren, der udveksler frø med venner og naboer.

Ikke registreret frø vil være illegalt

I EU's verden skal de multinationale firmaer sikres eneret på salg af frø. Metoden er, at der oprettes en liste over godkendte sorter, sorter, der er testet af EU's agentur for plantesorter, og kun disse vil være lovlige. Man skal desuden betale royalties for at have sin frøsort på listen og ved køb af det godkendte frø.

Påskuddet for loven hedder 'Forsvar for forbrugernes rettigheder'.

I det første lovforslag, der blev offentliggjort, var loven så 'gennemført', at selv den hjemmegartner, der gav naboen frø fra sine hjemmeavlede planter, var lovbrøder. Dette og visse andre forhold er ændret i det seneste lovforslag.

At det er ændret, skyldes ikke almindelig sund fornuft, men at der har været lagt et stort pres på EU fra mindre producenter, frøbanker og organisationer inden for bl.a. det økologiske landbrug. Lovforslaget indeholder nu visse undtagelser.

Undtagelserne betyder, at:

- Hjemmegartnere må bytte frø frit.
- Avlere med færre end ti ansatte må bruge ikke-godkendt frø.
- Der tales om lempelser for økologiske avlere, men de er helt uspecifiserede.
- Frøbanker må dyrke uregistrerede frø, men de må ikke udveksle dem.

Men selvom disse undtagelser skulle blive en del af loven, er problemet ikke løst. Udgangspunktet er stadig det samme – at alle plantefrø, der ikke er godkendt af EU, i princippet er illegale, og det vil blive langt sværere at skaffe sig andet frø end det, der står på EU's liste. At bruge 'alternative' frø vil blive en mikroniche.

Desuden er det yderst usikkert, om ændringerne kommer med i den endelige lov, og når først loven er vedtaget, kan der laves administrative ændringer og forringelser, uden at loven skal høres i offentligheden og tages op igen i EU-parlamentet.

Loven vil sikre gigantfirmaerne større salg og større profit, og samtidig vil den medføre en kæmpe forarmelse i plantelivets variation. Behovet for sprøjtemidler og kunstgødning vil stige, og mulighederne for en bred udvikling og bevarelse af genbanken inden for vores planteføde bliver mere eller mindre smadret.

Den enorme centralisering, der er sket inden for landbruget, går hånd i hånd med den nye lov.

Gamle frøsorter har overlevet inden for de små landbrug, men dem bliver der stadig færre af.

Udviklings-landene

Et afgørende marked for frøgiganterne er udviklingslandene, hvor det traditionelle landbrug i dag føder 70 % af verdens befolkning. I øjeblikket kommer størstedelen af det traditionelle landbrugs frø fra egen produktion, noget giganterne naturligvis gerne vil ændre på.

Eksportaftaler med udviklingslandene på basis af EU's frømonopol kan give dødsstødet til den lokale befolknings brug af hjemmeavlede frø.

Dette er en parallel til systemet med genmodificeret plantemateriale, hvor frøfirmaer har patent på frøene, der er modificeret til at tåle sprøjtemidler som 'Round Up'. De lokale landbrugere bliver faste aftagere af både frø og sprøjtemidler – en kæmpe forretning med ødelæggende virkning på alle planer. Adgang og frie rettigheder til naturens planter bør ligesom vand og luft være en rettighed for alle. EU og kapitalen privatiserer og stjæler det i stedet.

TSO

De seks store

Handel med frø er domineret af seks multinationale firmaer med 66 % af den samlede omsætning.

Disse seks er samtidig dominerende inden for den agrokemiske industri, der producerer sprøjtemidler og kunstgødning med 76 % af den samlede omsætning (2011).

De seks firmaer er:

Syngenta
Bayer
BASF
Dow
Monsanto
DuPont

Ny officiel fattigdomsgrænse skønmalder de danske realiteter

Efter mere end ti års kritik af mangelen på en officiel fattigdomsgrænse i Danmark er den nu fastlagt på et niveau, der markant underspiller den reelle fattigdom i det officielle danske velfærdssamfund

Det har holdt hårdt at få etableret en officiel fattigdomsgrænse i Danmark. Selvom både EU, OECD og alle de lande, Danmark normalt sammenligner sig med, har en sådan en, og selvom det har været et højlydt krav fra mange sider i det sidste årti, har de toneangivende danske politikere vejet udenom.

De har ikke ønsket, at der blev pillet ved glansbilledet af det danske 'velfærdssamfund', hvor 'få har for meget og færre for lidt'.

VKO-regeringerne under Fogh og Løkke var lodret imod en officiel grænse. Den risikerede at afsløre kendsgerninger, der var ubehagelige for dem: at fattigdommen har været støt stigende siden århundredeskiftet, mens de rige i den anden ende er blevet superrige.

Helle Thorning-Schmidt blev til gengæld presset til at love at etablere en fattigdomsgrænse, når hun dannede regering. Den er nu kommet. Socialminister Karen Hækkerup og regeringen har besluttet en beregningsmetode, som skal danne grundlag for fremtidige analyser.

Men har i forhold til de noget varierende opgørelsesmetoder internationalt besluttet at vælge den metode, der tæller det absolut laveste antal mulige fattige.

80 pct. af fattigdommen skæres væk

Ifølge den ny fattigdomsgrænse er 42.200 danskere økonomisk fattige (ifølge de senest tilgængelige tal fra 2010). Ca. en fjerdedel af disse er børn under 18 år.

Dermed har socialministeren lige skåret 80 pct. af fattigdommen i Dan-

Fattigdom og sult er en god anspore for løntrykkeri, mener de nyliberale EU-politikere

Fattigdomsgrænse

mark væk, som ville blive synlig, hvis man f.eks. anvendte EU's beregningsmetode. Den siger, at hvis indkomsten er på under 60 pct. af samfundets middelincome (medianindkomsten), regnes man for fattig.

Ifølge EU's grænse var der 395.000 fattige danskere i 2006, mens der ifølge OECD, der lægger grænsen ved 50 pct. af medianindkomsten, var 173.000. Regeringens metode har altså yderligere barberet tallet ned til under 50.000. Studerende tæller ikke med i nogen af beregningsmetoderne.

Fattigdomsgrænsen flytter sig, alt efter hvor mange personer der er i husholdningen, så hvis der er én person, er grænsen et rådighedsbeløb på 103.200 kr. årligt, ved tre personer er den 199.400 kr., og ved seks er den 302.300 kr.

For at være fattig efter den nye danske fattigdomsgrænse skal man ikke være studerende, ikke have en 'formue' på over 100.000 kr. og i tre år hvert år have haft en indtægt på under 103.200 kr.

Stærk kritik

- Det er glædeligt, at der er fastlagt en grænse, så vi kan komme videre. Men det er stærkt bekymrende, at der med et pennestrøg er fjernet mere end 200.000 fattige i Danmark, siger Klaus Nørlem, generalsekretær i Dansk Folkehjælp.

Dansk Folkehjælp forklarer det matematiske tyveri således:

"Først forsvandt der en stor gruppe med lave indkomster ved, at grænsen blev fastsat til 50% (i stedet for 60%). Det betyder også, at det er sværere at sammenligne omfanget af fattigdom i Danmark med det

øvrige Europa.

Mellemregningen – antallet af fattige, der har en overførselsindkomst på under 50% af medianen – udgør ca. 242.000 (Arbejderbevægelsens Erhvervsråd).

Men så er der igen forsvundet en stor gruppe fattige, for der er indført yderligere et krav for at blive talt med som fattig, eksakt at man skal have været fattig i mere end tre år. Det betyder, at der er ca. 105.000 personer tilbage. (AE)

Dette uagtet, at regeringens ekspertudvalg om fattigdom netop har peget på, at selvom det sammenlignet med det øvrige Europa heldigvis er svært at blive fattig i Danmark, så er det meget svært at komme ud af fattigdommen igen.

Har fælden først klappet, sidder man i den. Derfor er det problematisk, at man skal være fattig så lang tid for at tælle med i Danmarks nye fattigdomsgrænse."

Med andre ord skal man være mere end ludfattig for officielt at kvalificere sig som fattig i Danmark. Fattigere end i noget andet EU-land.

Den ny grænse og dens definitioner forventes at slå igennem i den kommende tid. F.eks. har Arbejderbevægelsens Erhvervsråd meddelt, at man går over til at bruge de nye kriterier.

Tæt på Kafka

Sommeren er kommet!

Dermed også skoleferien, hvilket reducerer arbejdsmængden betydeligt hos vognmanden, jeg er ansat hos. Vi er otte ud af 30 chauffører, som er beskæftiget med kørsel med handicappede til og fra aktivitetssteder, hvilket følger folkeskolens rytmer og ferier. Tilbage til os otte er noget turistkørsel, der langt fra giver os en fuld arbejdsuge og dermed den fornødne indkomst.

På egen opfordring går jeg således på 'arbejdsfordeling' i sommerferien, hvilket så samtidig sikrer mine kollegaer lidt flere timer, som vognmanden ikke skal tilgodese mig med.

Sidste år løb jeg ind i en slem overraskelse, da jeg ikke havde genoptjent min fulde dagpenget fra min sidste arbejdsledighedsperiode, hvilket afstedkom, at jeg var tvunget i aktivering – på trods af, at jeg kunne fremvise en ansættelseskontrakt fra min vognmand, hvori der tydeligt stod, at jeg igen havde arbejde ved sommerferiens slutning.

I år havde jeg sikret mig, at de fornødne 1.924 arbejdstimer for længst var overskredet, så på min første ledighedsdag opsøgte jeg fuld af fortrøstning 3F's hjemmeside og guidede mig videre til a-kassen for at udfylde de nødvendige blanketter. Det gik som forventet: *Jeg kunne ikke finde ud af det!*

Så jeg opsøgte a-kassen personligt. Det viste sig, at den søde medarbejder heller ikke kunne, idet der netop på 'min side' ikke fandtes blanketten "*Lønmodtagers ansøgning om dagpenge*"! Selveste lederen måtte indtages, så via hendes kontor løstes knuden, så den menige medarbejder nu kunne tilmelde mig jobcentret som arbejdsløs, hvorefter vi fortrøstningsfuldt kunne åbne "*Lønmodtagers ansøgning om dagpenge*"! Heureka!

Det er ikke småting, der skal gøres rede for, og ikke alle spørgsmål er

Arbejdsledeshedskaravane 2013 kom bl.a. forbi Århus den 4. juni og gik i optog gennem byen

lige pædagogisk formuleret. Da min arbejdstid varierer omkring de 37 timer om ugen, svarede jeg for eksempel ja til spørgsmålet:

"Har du inden for de seneste fire måneder forud for din tilmelding til jobnet.dk arbejdet eller fået økonomisk dækning for mere end 37 timer pr. uge?" Jeg følte mig helt tryk ved besvarelsen, da a-kassens medarbejder stadig kiggede mig over skulderen. Besvarelsen udløste imidlertid et skema, hvori jeg skulle redegøre for min ugentlige arbejdstid og løn i de seneste ti uger. Det krævede mine lønsedler, som befandt sig på bopælen. Medarbejderen forsikrede mig om, at skemaet i næsten udfyldt stand nu hjemmefra kunne åbnes fra '*Mit arkiv*'. Det holdt desværre ikke stik, så jeg kløede bare på forfra. Da jeg var færdig, kunne jeg imidlertid ikke sende det. De angivne fejl kunne jeg ikke rette, så jeg måtte på ny i a-kassen for at høre hjælp. Den samme flinke medarbejder som sidst kunne umiddelbart heller ikke hjælpe. Jeg spurgte så naivt til, hvorvidt der mentes gennemsnitlig arbejdstid de seneste fire måneder. Vi prøvede med et 'NEJ' i besvarelsen – og pludselig kunne blanketten sendes, og jeg var tilmeldt.

Jeg havde i den mellemliggende periode modtaget en mail fra jobcen-

tret, hvori jeg blev indkaldt til et møde. Tid og sted ville følge i et brev. Dagsordenen for mødet fremgik af brevets overskrift:

"Vi indkalder dig til samtale om aktivering – en job-samtale"

I min verden var det en klar fejl, da man som arbejdsløs i de første ni måneder har pligt til at søge arbejde (mindst to om ugen) og deltage i kvartalsvise møder, som primært har til formål at kontrollere, man er aktiv arbejdssøgende. Efter ni måneders arbejdsledighed har man pligt til aktive-

ring.

Jeg ville være venlig at informere jobcentret om fejlen, så jeg ringede til dem. Efter en lang række indtastninger, som skulle gelejde mig til den rigtige medarbejder, befandt jeg mig så i en kø som nummer ti. Jeg kom igennem efter 15 minutters ventetid, hvorefter jeg fik at vide, at jeg skulle ringe tilbage mellem 13 og 15. Det nægtede jeg, idet jeg netop havde kontaktet dem, for at jobcentret ikke skulle spille unødigt tid grundet en fejl. Så ville de ringe tilbage. Det gjorde Peter så en halv time senere. Han forklarede mig, at kommunen – hvis de ville – faktisk fra starten af min arbejdsledighedsperiode kunne vælge at aktivere mig!

Jeg var rystet, men stadig sikker i min sag. Hvordan kan en ansat i jobcentret forsøge at bilde en arbejdsløs noget så forkert ind? Det er en simpel og grundlæggende regel. Jeg henvendte mig derfor igen til min a-kasse for at få lovgivningen på dette punkt præciseret.

Det kunne være kønt, hvis Mette Frederiksen stik imod også disse valgløfter (om at forhindre heksejagt på de ledige) lukkede øjnene for ydmygelse og nedværdigelse i denne grad.

Reno

Det kæmpende Tyrkiet

Marts 2013

Maj 2013

Juni 2013

Hvad der startede som en lokal fredelig miljøaktion for at bevare Geziparken i Istanbul har lynhurtigt udviklet sig til den mest omfattende protestbølge i Tyrkiske i nyere tid. En bred bevægelse, som ikke mindst har mobiliseret den tyrkiske ungdom til politisk kamp, båret af vrede over magtanvendelse og utilfredshed med Erdogan-regimet, der har ophobet sig over mange år.

Politiets brutale nedslagning af demonstranter var gnisten der antændte masseaktioner i over 70 byer. De første 16 dage havde over 7 millioner mennesker været på gaden. Bevægelsen er fortsat voksende med bl.a. generalstrejke blandt de offentlige ansatte. Også i de kurdiske områder

Massebevægelse mod undertrykkelse i Tyrkiet

har der været protester og solidaritetsmanifestationer.

Erdogan regeringens svar har været at forvandle gaden til en krigszone mod landets befolkning. I al fald fem mennesker er blevet dræbt. Mere end 5000 er såret. Regimet har under protesterne anvendt kemiske våben mod befolkningen.

Mange forskellige stemmer er disse uger blevet blendet sammen til en fælles stor bevægelse, der forener mange politiske kræfter. Først og fremmest i vrede mod Erdogan regeringen, der vil bestemme alt i folks liv. At Erdogan må træde tilbage er blevet et fælles krav.

International solidaritets markering i Danmark

Taksim oprøret

Historisk protestbevægelse i Tyrkiet

De unge kræver frihed, demokrati og forandring og kæmper med livet som indsats. Erdogan- regeringens eneste bud er at skrue udviklingen tilbage og udrydde enhver modstand.

Men tiden kan ikke skues tilbage uanset hvad der sker i den kommende tid..

Denne bevægelse er historisk, den peger fremad og vil ændre Tyrkiet, og den har allerede nu fået international betydning.

Tyrkiets Arbejderparti EMEP, som Arbejderpartiet Kommunisterne har solide forbindelser med, har spillet en betydelig og aktiv rolle i bevægelsen. Dets Hayat TV var i starten af protestbølgen den vigtigste kilde til informationer; de store

borgerlige medier undlod at rapportere om kampen om Gezi-parken.

I mange lande er der en medlevende støttebevægelse, der i hovedstæderne og i større byer har afholdt solidaritets demonstrationer og andre tilkendegivelser af støtte til den kæmpende bevægelse og krav. Også i Danmark bl.a. i København, Odense og Århus.

Men støtten kan også styrkes. Blandt andet gennem faglig solidaritet og en bredere mobilisering til demonstrationer.

Udviklingerne dækkes omfattende og løbende af kpnet, KPnetTV og på facebook på KPnetavisen.

Fotos bl.a.: Nazim-Hikmet-Kulturförening på facebook
Avisen Evrensel.net

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen

Facebook forum

- og tegn abonnement på månedsbladet

Kommunistisk Politik

kontakt: kompol@apk2000.dk

Statsterror i Tyrkiet

Af Selma Gürkan, forkvinde for Tyrkiets Arbejdets Parti (EMEP)

Med angrebene på Gezi Park om aftenen den 15. juni har 'Retfærdigheds- og udviklingspartiet' AKP's regering igen forsøgt at undertrykke folkets krav om frihed og demokrati, der er blevet udtrykt gennem Gezi Park-demonstrationerne.

Renlivet statsterror er blevet rettet mod befolkningen, der manifesterede deres krav igennem demokratiske og fredelige demonstrationer.

Da omfanget af angrebene nu har nået et punkt, hvor man går efter at dræbe mennesker, har det ikke været muligt at få nyheder frem fra dem, der er taget af politiet.

Politiet har fået forstærkning fra militære enheder, og landet befinder sig i en uerklæret krig og undtagelsestilstand.

Den tyrkiske premierminister Erdogan holder fast i talemåder som "disse hændelser er resultatet af udefra kommende kræfter, der konspirerer mod mig og min regering, lobbyister, illegale, marginale organisationer og opdigtede historier osv.", som var han vores redningsmand.

Men det er bare ord, der danner en demagogisk konstruktion med det formål at bagvaske befolkningens retfærdige protest og finde et skalkeskjul for fascistiske handlinger.

Det kæmpende Tyrkiet

Angrebet startede, mens en række møder fandt sted, der var organiseret af Taksim Solidaritet, hvor man diskuterede beslutninger angående Gezi Park. Det var premierminister Erdogans personlige beslutning, der kom frem under hans møde i Ankara, og det blev udført under ledelse af både Istanbuls borgmester og Istanbuls politichef.

Alene dette er tilstrækkeligt til at demonstrere, at Tayyip Erdogan og AKP-regeringen ikke har noget ønske om at løse sagen gennem fredelige metoder og dialog, nej, tværtimod ser man en tilbøjelighed til at forsøge at opnå ny politisk fremgang 'ud af kaos' ved at

optrappe konflikten og spændingerne.

Ikke desto mindre vil offerrollen, som Erdogan har spillet så succesfuldt i de seneste 12 år, ikke være nok denne gang. Med de seneste begivenheder står det fuldstændigt klart for vort folk, at de står over for en ulv i fåreklæder. Som en sand diktatorspire bevæger Tayyip Erdogan sig mod det uundgåelige i fuld fart.

Ingen kraft kan stå imod folkets vilje. Det vil heller ikke være muligt for Tayyip Erdogan eller hans regering.

Angrebene mod befolkningen må stoppe straks. Politimagten må trække sig tilbage fra gaderne, og de ansvarlige må fjernes fra deres poster og stilles for retten. Det politiske ansvar tilfalder premierminister Erdogan og AKP-regeringen. Premierministeren og regeringen må undskylde og acceptere befolkningens krav.

Jeg appellerer til arbejderne og de demokratiske kræfter i vores land, til alle indbyggere, om at stå sammen og kæmpe for at stoppe statsterroren, der retter sig imod vores folks retfærdige og demokratiske krav.

Arbejderpartiet EMEP:

Udtalelse om udviklingerne i Tyrkiet

Hvordan skal man tolke de omfattende og massive demonstrationer, som spredte sig i sidste uge? Det tyrkiske forår? Et folkeligt oprør? Eller et kupforsøg antændt af nationalisterne?

For at give dem en realistisk tolkning må man inddrage de seneste politiske begivenheder i Tyrkiet. Det er helt afgjort ikke blot en enkelt gnist, som antændte branden.

AKP-regeringen er USA's og den vestlige imperialismes mest loyale allierede i Mellemøsten og en vigtig medspiller i det amerikanske Greater Middle East Initiative og den ihærdigste iværksætter af nyliberal politik. Dens politik er i årevis blevet mødt mest store protester.

Dens politik har fremkaldt daglige oprør i fabrikker og institutioner – f.eks. imod overdragelse af offentlig ejendom til multinationale virksomheder og lokale magnater; omfattende fyringsrunder; arbejdsomlæggelser og outsourcing; angreb på fagforeningerne; beskæring af sociale rettigheder; lønnedgang og øget udbytning af arbejdskraften i form af forøget produktivitet.

Samtidig har ligegyldigheden og assimigrationspolitikken i forhold til kurderne og omfattende fængslinger haft enorme følgevirkninger.

Byernes borgerskab blev generet af AKP-regeringens religiøst baserede

praksis og erklæringer: gennemførelsen af tvungen religionsundervisning i gymnasiet, omlægningen af uddannelsessystemet i forhold til religiøse anordninger, forøgelsen af antallet af religiøse skoler, religionsministeriet, som beskæftiger en større hær af gejstlige til mægling, restriktioner på salg af alkoholiske drikke og rygning, og forstærkelsen af embedsmandsværket og bureaukratiet med religiøse pro-AKP-elementer.

Ved at fastlægge høje renter og sælge offentlig ejendom til udenlandsk kapital til meget lave priser udvirkede AKP en strøm af varme penge og forsøgte at tiltrække den kapital, som ellers har undladt at investere i Mellemøsten eller

i de vestlige banker og selskaber. Det har betydet, at AKP-regeringen indtil nu har haft mere held med at imødegå den økonomiske verdenskrise end EU og USA.

Men på det seneste er pengestrømmen fra udlandet stilnet af. AKP-regeringen søgte at undgå de økonomiske vanskeligheder ved at gennemføre en byggekampagne med såkaldt "byfornyelse". De mest værdifulde områder i storbyerne blev eksproprieret, bygningskomplekser på mange etager bygget på offentlige områder og solgt til skyhøje priser. Voksende trafikproblemer, ødelæggelsen af grønne områder og den beregnende politik, hvormed AKP-støtter fyldte lommerne, førte til udbredt utilfredshed.

AKP-regeringens politik i forhold til Syrien udløste en voldsom misfornøjelse blandt folk. Den økonomiske hjælp, som støttede de radikale islamiske organisationer og grupper, og placeringen af disse grupper på den syriske grænse voldte mange problemer. De radikale islamister udgjorde en truende magt mod det alavitiske flertal på grænsen med de radikale islamister og skadede handel og økonomi i området.

Antallet af fallitter og arbejdsløsheden er vokset. Desuden er de negative effekter af de fem millioner dollars, der er brugt på Assad-modstanderne, begyndt at gøre sig bemærket.

Det var under disse omstændigheder, premierminister Erdogan meddelte, at et indkøbscenter ville blive bygget i Taksimparken.

Centret skulle bygges som en kaserne. AKP ville genoplive artilleri-barrakkerne fra den borgerlige revolution i 1908, der var kendt som de reaktionære kræfters hovedkvarter og et centrum for opstanden. Dermed ville AKP promovere den reaktionære opstand 31. marts 1908 og også tage hævn over revolutionen i 1908.

Kaserneprojektet afslørede sig for en stor del af befolkningen. Desuden var miljøbevidste kræfter i Taksim-området bekymrede over den kendsgerning, at der næsten ikke ville være grønne pletter i indkøbscentret. Erdogans plan at ændre bylandskabet imod dette flertals vilje banede vej for en revolte mod

hans diktator-lignende politik.

Taksim Gesi Park-modstanden begyndte. Gravkøer, der gik i gang med at planere Taksim-parken, trak mange tusinder til parken. Sent om aftenen, efter hovedparten havde forladt parken, angreb politistyrkerne en lille gruppe, som sov i telte. Teltene blev brændt af politiet, aktivisterne fik tæsk og udsat for pebergas.

På 1. maj-demonstrationen for en måned siden i Taksim forbød AKP-regeringen protester i en afstand af ca. 30 kilometer fra indgangen, stoppede massetransporten til området og afskar hele dagen adgangen til Istanbuls europæiske og asiatiske del, og de mange demonstrerende blev udsat for angreb, tåregas og vandkanoner. AKP-regeringens foranstaltninger har oprørt både Istanbuls indbyggere og turisterne.

Nu anvendes samme metode igen til at bringe aktionen i Gezi-parken til afslutning. Det seneste angreb forbitrede en meget stor kreds af mennesker, og tusinder drog til Taksim. Da den normale arbejdsdag sluttede, var antallet af protesterende i Taksim oppe på hundrede tusinde. Der blev brugt store mængder tåregas og vandkanoner i politiets angreb.

På trods af de borgerlige mediers censur blev begivenhederne udbredt i offentligheden i kraft af de sociale medier og nogle få revolutionære og demokratiske medier.

Aktionerne spredte sig til Ankara og Izmir. Folk blev på gaderne til dagry. I Izmir, Ankara og Istanbul blev kampene mellem politi og aktivister hårde. Der blev bygget barrikader. Under sammenstødene er nogle unge aktivister døde i Ankara, Istanbul og Hatay. Titusinder er sårede og/eller arresterede. Også lederen af vort partis ungdomsafdeling i Ankara er blevet såret

og arresteret.

De fleste demonstranter var unge og kvinder. Fodboldfans deltog også i demonstrationerne og lagde de sædvanlige sammenstød mellem dem på køl. Aktionernes mest hørte slagord var '*Ud med regeringen!*' og '*Tayyip (Erdogan), gå af!*' De fleste af deltagerne i demonstrationerne var ikke politisk organiserede.

Vores parti og alle de revolutionære og demokratiske partier, grønne, miljøforkæmpere, lægehuse, tegnestuer og ingeniører, offentligt ansattes fagforeninger, alavitter, intellektuelle og kunstnere, sagførere og nationalistiske grupper udgør de sekulære kræfter, som har konstateret, at AKP-regeringen langsomt opbyggede et religiøst lovsystem.

Vores parti har deltaget i demonstrationerne med sine kadrer og organisationer og har søgt at trække arbejderne og de proletariske lag og fagforeningerne til aktionen og virket for at skabe de praktiske redskaber til gennemførelse af aktionerne og for at gøre deres mål mere præcise.

Vi har agiteret for en demokratisk og folkelig løsning på det kurdiske spørgsmål; for afvikling af alle begrænsninger af pressefriheden, ytringsfriheden og organisationsfriheden; for aleviternes rettigheder; for at arbejderne og de arbejdende gengives deres frastjålne rettigheder; for fjernelse af spærregrænsen ved valg; for at finde og straffe de ansvarlige for massakrer som Roboski og Reyhanli; for at forbyde politiet at sprøjte gas på demonstranter; for at forbyde bynedlæggelserne; for at forbyde ødelæggelse af grønne områder osv. Partiet har opfordret til generalstrejke og modstand.

Vi har opfordret folk til at organisere sig og gå til kamp. I dag etablerer fagforeningen for offentligt ansatte og Den revolutionære arbejdersammenslutning en generalstrejke.

Begivenhederne i Tyrkiet i denne uge har fælles træk med, men også forskellige træk fra de processer, som har fundet sted i Tunesien, Egypten og andre arabiske lande. Fælles er, at brede masser siger 'Nu er det nok!' og indtager

Fortsættes side 16

Solidaritet med de tyrkiske folks protester!

Udtalelse fra de marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa fra IKMLPO's regionale konference i Stuttgart, Tyskland

Fulde af afsky og harme er vi vidne til, hvordan den tyrkiske regering forsøger at undertrykke de tyrkiske folks protester med brutal magt.

Fulde af beundring ser vi, hvordan folkene i Tyrkiet ikke tolererer dette og forstærker deres kamp for demokratiske frihedsrettigheder over for regeringens og polititerrorens undertrykkelse, vilkårlighed og paternalistiske regulering af dagligdagens sociale liv. Vi hilser denne modstand og stiller os solidariske med dens krav.

Den tyrkiske regering vil i kapitalens interesse ødelægge Gezi-parken i Istanbul for at skabe plads til et mega-byggeprojekt. Dette var anledningen til, at der i hele Tyrkiet har udviklet sig en bred modstand, i begyndelsen først og fremmest båret frem af ungdommen. Denne modstand har nu bevæget sig ud over sin anledning og retter sig imod den reaktionære AKP-regering under Erdogan. Den udtrykker ikke mindst brede massers vrede mod dette regime.

Med dets brutale politivold afslører premierminister Erdogans regime sig som et diktatur mod folket til gavn for monopolerne. Derfor er det berettiget, når demonstranterne kræver hans afgang sammen med frihed og demokrati.

Den tyrkiske regering er i mange år blevet understøttet i dens reaktionære politik af EU og af de imperialistiske stater i Europa og er indtil nu blevet skamrost som en liberal og demokratisk model for de islamiske lande i regionen. Nu lægger de europæiske imperialistiske stater hyklerisk di-

stance i deres udtalelser om politivolden mod den brede folkelige harme. Erdogan slår mønt af den hykleriske kritik af sin regering, når han fortæller den tyrkiske offentlighed, at protesterne er anstiftet af udenlandske stater.

Det kæmpende Tyrkiet

Vi erklærer, at denne påstand fra Erdogan-regeringens side ikke bare er billig demagogi, men også er et tegn på, at han ikke tiltror sit eget folk at kæmpe for demokratiske rettigheder og friheder.

Heller ikke regeringens argument om, at en lignende politivold udøves i de vestlige lande, er acceptabel. Denne sandhed kan ikke være nogen retfærdiggørelse af repressalierne. For denne omstændighed beviser for det første, at Erdogan har taget de vestlige staters udemokratiske praksis som forbillede, og for det andet, at demokratiske rettigheder og friheder ikke kan opnås gennem medlemskab af EU, men kun gennem folkenes kamp.

I hele Europa er der gang i projekter som højhastighedsjernbanen i Italien, hvor der udvikler sig modstand i Val di Susa. I Tyskland i Stuttgart, hvor folket i mere end tre år er gået til bred modstand mod bygningen af en underjordisk station til mere end

6,8 milliarder euro, der vil have den halve kapacitet af den gamle station, og i Berlin, hvor mange milliarder er investeret i en storlufthavn, som ikke fungerer. I Frankrig har befolkningen aktivt rejst sig imod lufthavnen Notre-Dames-des-Landes; og så videre.

Det er alle uhyre kostbare projekter i en tid med nedskæringer og sparepolitik og har ingen værdi for arbejderklassen og folket, men skal betales af dem. Derudover ødelægger de natur og miljø. De tjener alene banker, byggekoncerner og spekulanter i fast ejendom. Og disse projekter gennemføres med magt og demagogi imod folkets modstand.

Vi støtter alle disse kampe og solidariserer os med dem. I disse bevægelser opmuntrer vi alle tendenser til, at disse kampe også forgrener sig ud over landegrænserne og ikke blot føres begrænset, men også gives et politisk perspektiv for frihed og demokrati, mod kapitalen og for et andet samfund.

I den aktuelle situation opfordrer vi til at solidariserer sig med de tyrkiske folks kamp og med stærkest mulig kraft understøtte dem i deres kamp for frihed og demokratiske rettigheder.

Stuttgart 16.6.2013

Arbejderpartiet Kommunisterne, Danmark (APK)

*Organisationen for opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland
Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)*

*Organisationen til genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55
Kommunistisk Platform, Italien*

Spaniens Kommunistiske Parti (Marxist-Leninister) (PCE/ML)

Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti (TDKP)

Fortsat fra side 15

gaderne; fælles er beslutsomheden på at kæmpe. Graden af organisering af masserne er forskellig og kravene er forskellige.

I de seneste fem år har sådanne aktioner fundet sted ikke bare i arabiske lan-

de eller Tyrkiet, men også i europæiske lande som Grækenland, Italien, Portugal, Spanien, Frankrig og England, og i nogle latinamerikanske lande.

Det fælles grundlag for dem alle er, at masserne gør oprør mod kapitalis-

mens undertrykkelse og udbytning.

Det er klart, at de fok, der gør oprør mod den herskende klasse for deres egne rettigheder og frihed, vil blive styrket af enheden og den internationale solidaritet.

4. juni 2013.

En arbejdstid som på arbejdsmarkedet Så kan de lære det, kan de!

SRSF-regeringen står nu sammen med Dansk Folkeparti og Venstre om en folkeskoleform, der betyder, at skoledagen kommer til at minde om en rigtig arbejdsdag

De to samarbejdende blokke i dansk politik kom i selvskabte vanskeligheder, da den nyliberale folkeskolereform skulle høvles på plads her op til sommerferien.

De stod klippefast sammen, da det handlede om at lockoute og tryne lærerne og diktere et brutalt lovindgreb, der tvinger dem til at undervise mere i en ringere folkeskole. De står solidarisk mod de praktiserende læger, som nu står for skud. Og de står tæt sammen i det fortsatte felttog mod de offentligt ansatte og den offentlige sektor.

Men da de skulle udmønte en reaktionær folkeskolereform, brast enigheden mellem partierne i 'den brede forligskreds'.

Nu drejede det sig om stemmer og profilering, og det lille fhv. konservative regeringsparti stillede krav om, at lektielæsning på skolerne skulle være frivillig, og sprængte dermed det planlagte forlig.

Men en aftale mellem de øvrige forligspartier nu på plads. Den nye folkeskoleaftale betyder 30 timer om ugen for de små klasser, 33 timer for de mellemste og 35 timer for de store klasser.

Der indføres også obligatorisk en-

gelsk fra 1. klasse – og en times 'bevægelse' hver dag.

Ringere folkeskole

Hvornår den præcis gennemføres, er endnu uklart.

Dele af den vil først træde i kraft efter et folketingsvalg, men det meste fra 2014.

Det er derimod sikkert, at resultatet af lockout, lovindgreb og reform bliver en ringere folkeskole med dårligere undervisning og mere stressede lærere og elever. Det betyder også øgede sociale skævheder.

Danmarks Lærerforening har of-

Nyliberale reformer

fentliggjort en ny undersøgelse fra det uafhængige BDO Kommunernes, der viser, at der år for år er blevet skåret ned på udgifterne til folkeskolen. Målt pr. elev er udgifterne samlet faldet med 12 procent på ti år.

- Her er reelt tale om ti års besparelser på undervisningen i folkeskolen. Alene fra 2009 til 2012 blev hver tiende

lærerstilling nedlagt. Tiden er kommet til, at man betragter folkeskolen som en vigtig investering og som en forudsætning for et velfungerende velfærdssamfund i fremtiden, fastslår formanden for Danmarks Lærerforening Anders Bondo Christensen.

Den ny folkeskolereform betyder det modsatte.

Anders Bondo konstaterer i en kommentar til skoleaftalen, at den betyder forringet undervisningskvalitet. Han siger:

- De politiske partier bag aftalen har høje ambitioner med reformen. Det paradoksale er, at der ikke følger penge med til det øgede timetal – og at der de sidste ti år er sparet 12 procent per elev i normalundervisningen. Man kan ikke skrue op for antallet af undervisningstimer med de samme ressourcer, uden at det vil gå ud over kvaliteten. Hvis de skal realiseres, kræver det en milliardinvestering. Regeringen har et ansvar for at sikre kommunerne mulighed for at løfte den opgave.

Diplomatisk tilføjer han:

- Som det ser ud nu, kan reformen først træde i kraft efter et valg. Det er måske meget godt, for så har ministeriet og partierne bedre tid til at hente mere inspiration til implementeringen fra den pædagogiske forskning.

Nye arbejdstidsregler og pædagogfyringer skal betale folkeskolereform

Der har været megen fokus på, at lærerne skal betale den nyliberale folkeskolereform. Men der er også tænkt på pædagogerne. De står til massefyringer

Fyring af hver femte pædagog i SFO – skolefritidsordning og klub – samt øget pres på lærernes arbejdstid. Det kan meget hurtigt blive konsekvensen af den manglende finansiering af den nye folkeskolereform. Det konstaterer

den uafhængige tænketank Kraka.

Kraka vurderer også, at den kommende folkeskolereform udløser en ekstraregning på 2,7 mia. kr. om året.

Det er beregninger, der udelukkende bygger på det øgede antal timer, eleverne fremover skal tilbringe i skolen. Der er endnu ikke taget højde for udgifter til mere praktiske ting som øget behov for lokaler og slid på disse.

For slet ikke at tale om alle de ekstra opgaver i forbindelse med inkludering

af bl.a. specialundervisning – og styrkelsen af undervisningen af tosprogede elever, som folkeskolen i forvejen er pålagt.

Ringere undervisning

- Vi er enige i, at eleverne skal have flere timer, men det er under forudsætning af, at det er muligt at give kvalificeret undervisning. Politikerne står i kø for at tilbyde flere timer. Men hvis man

tror, at man bare kan bruge lovindgrebet som en udtømmelig guldåre, skal man tænke sig grundigt om, lyder det fra formanden for Danmarks Lærerforening, Anders Bondo Christensen, i en pressemeddelelse.

SFO og pædagoger skal betale

Det forventes, at kommunerne vil opnå betydelige besparelser på elevernes fritidsordning som SFO og klub. Det er den enkelte kommune, der selv kommer til at fastlægge forholdet mellem lærere og pædagoger i den tid, der nu kaldes "understøttende undervisning", og som tidligere kaldtes aktivitetstimer.

Og som engang endnu tidligere var børns fritid efter skole.

Hvis den nuværende fordeling fastholdes, vil halvdelen af den understøttende undervisning skulle varetages af lærere, resten af pædagoger.

Det vil betyde, at 20 pct. af de nuværende pædagoger i SFO og klub vil blive fyret, mens andre 20 pct. vil blive overflyttet til "understøttende undervisning".

Så selvom kommunes indtægter fra forældrebetaling bliver mindre, hentes

den dobbelt ind på fyringer af pædagoger.

Læringskonsulenter

Som for at føje spot til skade vil folkeskolereformen afsat et endnu ukendt beløb til oprettelsen af teams af læringskonsulenter, der skal hjælpe med at gennemføre de nye effektivitetsnormer for lærerne.

Disse læringskonsulenter skal ud og forklare, hvordan den nye reform, der hverken baserer sig på solid viden eller på lærernes erfaringer om, hvordan elever bedst lærer, skal blive et kvalitetsløft med "best practice", som det hedder på 'offentlig sektor-dansk'.

Regeringens aftale med kommunerne er en fortsættelse af sparepolitikken

Kommunerne har indgået aftale med Finansministeriet om næste års økonomi. I det store og hele er aftalen en fortsættelse af de seneste mange års udliciterings- og sparerunder

Der er fortsat kollektive dummebøder ved overtrædelser af den økonomiske ramme, og der bliver fortsat budgetteret med løbende rationaliseringsgevinster, førend de er set på bundlinjen. F.eks. indregnes indførelse af såkaldt velfærdsteknologi, der endnu kun er på forsøgsstadiet, som rationaliseringsgevinster, der kan bruges på andre områder.

Den nye skolereform, som er solgt som et løft af børnenes faglige niveau, tænkes gennemført med et såkaldt løft på 400 millioner kr. om året. Men det svarer jo langtfra til det, der er sparet gennem de seneste mange år. Så selvom der nu bliver plads til de helt nødvendige lapperier på skoleområdet, er det faglige løft forsvundet til fordel for en heldagsskole, uden at der bliver flere ansatte.

"Hvis lærerne skal undervise to timer mere om ugen for at finansiere folkeskolereformen, har man fjernet fundamentet for reformens mål – nemlig at

Nyliberale reformer

give et løft til skolen," siger Danmarks Lærerforenings formand Anders Bondo Christensen.

"Det handler ikke om mere undervisning, det handler om kvaliteten i undervisningen. Hvis man skruer timetallet i vejret, får man ikke et højere fagligt niveau."

Flere i arbejde færre ansatte

Aftalen beskrives som en målsætning i forlængelse af reformen af førtidspension og fleksjob samt aftalen om en kontanthjælpsreform. Her skulle det være en central kommunalpolitisk opgave at sikre, at flest muligt får en tilknytning til arbejdsmarkedet, og at antallet af modtagere af overførselsindkomster begrænses mest muligt.

Men økonomiaftalen indebærer overordnet set, at den økonomiske ramme for 2013 videreføres, at 2,6 milliarder kroner veksles fra drift til anlæg.

Det betyder, at mens kommunerne kan bygge mere, vil de ikke have mulighed

for at ansætte flere. Løsningen på dette paradoks er naturligvis at smide folk ud af statistikkerne; de omtalte grupper begrænses ved, at de må leve på nåde hos venner og familie.

Ingen forhandling – EU og finansministeren dikterer

På sidelinjen sidder regeringens støtteparti og hjælper med til at give illusionen om, at det er rigtige forhandlinger, der foregår, mens de udtaler deres beklagelse over, at regeringen ikke fik en bindende aftale mod social dumpning igennem.

"Det er et stort svigt, at regeringen har stillet sig tilfreds med hensigtsserklæringer fra KL om at fremme ordentlige løn- og ansættelsesvilkår i offentlige kontrakter. Regeringen havde lovet at kæmpe for en forpligtende aftale," skriver Enhedslisten.

Det er ikke en helt korrekt fremstilling af, hvordan den type af aftaler indgås. Der er en bindende aftale med EU om, hvordan økonomien skal skrues sammen, helt ned i detaljen. Og det er Finansministeriet, der bestemmer, hvordan et eventuelt råderum skal udfyldes.

Afskaf forsørgerpligten!

Med den nye kontanthjælpsreform får kærester, der bor sammen, fremover gensidig forsørgerpligt – og de stilles ringere end gifte par.

Hvis den ene i et samboende kæreste-par – uanset køn – bliver arbejdsløs og søger kontanthjælp, vil det oftest ikke blive bevilget. De skal fra 1. januar næste år leve af den enes indtægt – ligesom det allerede er tilfældet for lovformeligt gifte uanset med hvilket køn.

For at kunne få kontanthjælp som ugift arbejdsløs, der ikke notorisk bor alene, skal kommunen først ind og vurdere, om der er tale om mennesker, der bor sammen, fordi det er praktisk og billigere. Eller om der er tale om to mennesker med ”et samliv af ægteskabslignende karakter”.

Dermed menes formentlig, at de har sex sammen. Men definitionen er uklar.

Hvis kommunens kontrollanter mener det sidste, mister man retten til kontanthjælp og et selvstændigt eksistensgrundlag. Der er tale om et skøn fra kommunens side uden retssikkerhed for borgeren, hvis man mistænkes for såkaldt ”socialt bedrageri”, eller ikke er enig i kommunens skøn.

En række høringssvar fra organisationer og kommuner op til vedtagelsen af kontanthjælpsnedskæringerne rejser kritik af udvidelsen af forsørgerpligten i den planlagte reform.

Kommunerne skal udvide deres administrative bureaukratiske kontrolapparat over for den fattigste del af befolkningen i et sådant omfang, at det kan blive rigtig dyrt og ressourcekrævende for dem.

Både Kommunernes Landsforening og HK kommunal påpeger de store udgifter forbundet med dette.

Løgn om forsørgerpligten

Men det er værre endnu: Reformrege-

ringen er tilsyneladende i gang med at indføre tvangsgiftermålet, med overbevisende økonomiske incitament. For det bliver betydeligt værre for det ugifte par, og det vil være tæt på en umulighed at forblive kun samboende, hvis den ene part bliver ramt af sygdom og/eller arbejdsløshed og ender på kontanthjælp.

Nyliberale reformer

Det skyldes ikke mindst, at to elementer i skattelovgivningen kun tilgodeser ægte gifte. Dels er det kun muligt for ægtefolk at overføre skattefradrag fra den, der ikke bruger det, til sin partner. Dels skal den, der underholdes, ifølge gældende skatteregler betale skat af dette underhold.

Det er altså ikke muligt at give husly og mad og lommepenge til sin kæreste, uden at denne skal opgive det som indtægt til skattevæsenet. Tvangsgiftermålet kan så opgradere fra amoralsk vederstyggelig til værdigt trængende, mens kun hattedamer kan trække en almisse til de fattige fra i deres skattebillet. Den urimelige forsørgerpligt giver slet ingen anden mening i vore dage, end at staten sparer penge, der kan kanaliseres til de i forvejen rigeste. Faktum er, at en gennemsnitlig levestandard i Danmark anno 2013 (forstået som en gennemsnitlig livsindkomst) for en familie, der reproducerer sig selv, kræver to indtægter.

Allerede før kontanthjælpsreformen er der på en række områder reelt indført forsørgelsespligt, der overskrider giftermålet: Begrebet ’husstandsindkomst’ indgår i beregning af hjemmeboendes SU, støtte til husleje og i beregning af førtidspension. Og der er andre eksempler med samme tendens: Hvis man af en eller anden grund ikke har nogen

indkomst, så er det i første række familien, der skal betale, og samfundets ”bredeste skuldre”, der undtager sig.

Kontanthjælpsreformen er på vej gennem folkettingen i ly af sommerferien og er sat til vedtagelse den 28. juni.

Afskaf forsørgerpligten!

Foreningen af kommunale Socialchefer i Danmark anbefaler helt enkelt, at man afskaffer den gensidige forsørgerpligt. Ikke bare for folk, der lever i ’samliv af ægteskabslignende karakter’, men også for folk, der er gift med hinanden.

Socialcheferne argumenterer med, at det administrativt er for dyrt. At det giver konflikter med borgerne, når så meget er overladt til kommunernes skøn. Og ikke mindst, at det er en tankegang og en bestemmelse, der er helt ude af trit med moderne livsførelse, hvor man må basere familiens tilværelse på to indtægter. Også hvis den ene bliver arbejdsløs. Finanssektorens Arbejdsgiverforening mener derimod, at det er ”positivt”, at der bliver ligestilling mellem gifte og samboende par. Reelt stiller reformen samboende ringere end gifte, idet den hverken sidestiller dem skattemæssigt eller arvemæssigt med gifte par, hvor den ene har mistet sit job.

Men ligestilling er en god ting. Og det eneste rimelige er at ligestille gifte og ugifte ved at afskaffe den forældede og dybt diskriminerende forsørgerpligt.

Staten regner med at score en milliard kr. om året med nedskæringerne, der er indbygget i kontanthjælpsreformen.

Denne milliard og mange flere til skal som bekendt gives i kontanthjælp til erhvervslivet med den såkaldte konkurrencepakke.

De øgede kontroludgifter til dyne-løfteri og medborgerchikane ligger hos kommunerne.

EU's cypriotiske offerlam

Af E. Hølemast

Den lille østat Cypern er prøvekaninen, som skal vise, hvordan de stærke magter i EU – med Tyskland i første række – behandler småstaterne i unionen. I EU-systemet er nogle medlemsstater (læs: de store) mere lige end andre.

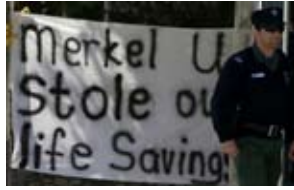
De næste, som står for tur til at blive ofre for EU-diktaterne, er efter alt at dømme Slovenien og Malta

Den 2. maj vedtog det cypriotiske parlament med to stemmers overtal af godtage EU's krisepakke. Cypern får et lån på € 10 milliarder, mens staten selv beregner behovet til 23 milliarder. Pakken indeholder betingelser om en serie nedskæringer og privatiseringer, som vil føre til social nød og knække landets økonomi. Dermed har østaten i det østlige Middelhav sat sig selv under officiel administration fra trojkaen EU, ECB og IMF.

Parlamentet har vedtaget de første beskæringer i lønnen (mellem 1,6 og 13 procent) for offentligt ansatte, pensionsnedskæringer og indførelse af delvis egenbetaling i sundhedsvæsenet. Prisniveauet på mange forbrugsvarer er steget, til dels dramatisk, som følge af nye afgifter og højere moms.

Nedskæringerne har allerede ført til en eksplosion af tallet på arbejdsløse i et land med en – i EU-sammenhæng – meget beskeden arbejdsløshed. I det sidste år er arbejdsløsheden øget fra 7 til 14 procent.

De folkelige protester har ikke ladet vente på sig. Cyprioterne har, siden de blev medlem af unionen og fra 2008 til en del af eurozonen, set på EU som en slags ven i nøden, som en økonomisk medspiller og som en slags 'garant' for republikkens suverænitet vis a vis specielt Tyrkiet, men også Storbritannien og Nato. EU's behandling af østaten og skiftende regerings eftergivenhed har vendt den offentlige opinion i løbet af det sidste år.

Legalt tyveri

Cyprioterne vendte tommelen nedad for det oprindelige pålæg fra trojkaen om at konfiskere 6,75 procent af alle bankindskud, uden undtagelse for småsparere. Nu bliver alle indskud på over 100.000 euro i praksis beslaglagt, enten direkte eller ved at det overskydende beløb omdannes til værdiløse bankaktier. Pensionsfonde bliver på denne måde også barberet for at dække bankernes egenkapitalkrav. Landets største banker er sat under administration af landets centralbank og ECB.

Dette er ikke andet end legaliseret tyveri, og det indvarsler en ny kurs, hvor centralbankerne kan ekspropriere indskuddene i insolvente banker. Bail-out er blevet afløst af bail-in for at tackle bankkonkurser og for at forhindre gentagelse af det islandske eksempel, hvor staten nægtede at redde grådige banker og deres aktionærer.

I to uger i april var hele den cypriotiske banksektor lammet, folk fik ikke lov til at hæve deres sparepenge, og den næststørste bank Laiki er under afvikling. Laikis 'solvente' virksomhed er lagt ind under storbanken Bank of Cyprus, som dermed er i færd med at monopolisere banksektoren. De drakoniske tiltag bliver forsøgt solgt politisk med, at det er skattespekulanterne, EU vil til livs.

Men det er mest en myte, det er almindelige cyprioter som straffes gennem nedskæringspolitikken. De virkelige hovedrige kapitalister, som har brugt Cypern som skattehavn, som f.eks. skibsfæder John Fredriksen og andre, har helt sikkert i god tid sørget for at kanalisere sine milliardindskud til andre og tryggere skattezoner.

Rusland kunne have reddet Cypern, hvis de ville, men undlod at udvide sine lån til Cypern for ikke at træde EU over tærne – og måske for at forhindre

yderligere skatteflugt fra mange nyrige russere som har etableret sig på Middelhavssøen. Derimod er russerne gået med til at forlænge tilbagebetalingstiden for deres lån på godt 20 milliarder danske kroner og har samtidig halveret rentefoden fra 4,5 til 2,5 procent.

Offerlam og forsøgskanin

Ingen EU-lande, ikke engang Grækenland og Spanien, er blevet mødt med tilsvarende drakoniske tiltag som Cypern. Over for Frankrig eller Tyskland ville denne type indgreb fra EU være utænkelig og uhørt. Samtidig som Cypern krøb til korset, fik Frankrig to års ekstra frist fra EU for til at få orden på sit omfattende budgetunderskud. Cyprioterne fik ingen galgenfrist.

Med sine godt 800.000 indbyggere udgør Cypern ikke nogen stor trussel mod EU eller eurozonen, heller ikke hvis den EU-fjendtlige stemning, som breder sig som en brand over øen, fører til, at cyprioterne trækker sig ud af euroen.

EU kalkulerer desuden med de mange politiske faktorer, som gør, at cypriotiske politikere skeler i flere retninger, når de skal manøvrere i det urene farvand omkring og på den delte ø. Tyrkiet-spøgelset fra det besatte Nord-Cypern samt republikkens tætte bånd til Grækenland er hovedfaktorer. Ironien er, at den cypriotiske bankkollaps i høj grad skyldes rådne lån og investeringer i netop græske finansinstitutioner.

Cypern har en økonomi, hvor turisme og finansvirksomhed er de største erhverv. Bortset fra nogle landbrugsprodukter har landet kun ringe eksport og ubetydelig industriproduktion. Det allermeste må importeres, uanset om der er tale om råvarer eller maskiner og teknologi.

Følgelig har cyprioterne i praksis kun ringe mulighed for at generere merværdi, som kan afdrage gælden gennem eksport af bearbejdede produkter, og vil sandsynligvis synke stadig dybere i de

fremskredne EU-industrilandes gælds-fælde, frem for alt Tyskland og Storbritannien.

Olie og gas

Efter Rusland slog hånden af Cypern, har landet i rask tempo tilnærmet sig Israel. Der er nemlig udsigter til store olie- og gasreserver i havområdet, som er delt mellem de to stater. For at have håb om betale gælden ned er olie det mest besnærende alternativ, selv om nogle felter ligger i havområderne uden for landets mest attraktive turistområder. Afrodite-feltet kan være blandt de største gasfund i verden i de seneste år, men reserverne er ikke endeligt påvist.

For at få opnå en udvidet søgning og udvinding er Cypern afhængig af maritime grænseaftaler med Libanon og Israel, som ikke er mindre sultne efter at sikre deres energiforsyning.

Tyrkiet spiller et højt energispil, hvor man åbenlyst forsøger at skræmme olieselskaberne fra at involvere sig på cypriotisk sokkel. Ankara afviser enhver grænseaftale mellem republikken Cypern og nabostaterne og har flere gange truet med at gå til militær aktion for at standse eftersøgnings- og boreaktiviteten. Tyrkiske fartøjer har boret dybvandsbrønde i de omstridte farvande.

Det, som hidtil har hindret dem i at gå endnu mere offensivt til værks, er sandsynligvis, at både USA og Rusland har støttet Cyperns ønske om olie- og gasudvinding, samt muligvis pres fra Israel via Washington. Den amerikanske administration blander sig nu mere direkte for at hjælpe til med at 'løse' den cypriotiske konflikt, særligt efter at den cypriotiske udenrigsminister for nylig mødte sin modpart John Kerry i New York.

Israel og Libanon er uenige om grænserne for de respektive økonomiske zoner. Libanon baserer sig på de grænser, der blev trukket op ved våbenhvileaftalen i 1949, grænser, som ikke er bestridt af Israel, men som samtidig strider mod officielle israelske søkort. Nicosia og Beirut har på deres side nærmest forhandlet en aftale færdig.

Israels strategi

Israel spiller på flere heste samtidig af hensyn til zionisternes strategiske mål for regionen. Tyrkiet er en nøglespiller for 'regimeændring' i Mellemøsten, ikke mindst i det krigshærgede Syrien. Premierminister Benjamin Netanyahu er omsider kommet med en officiel 'undskyldning' til den tyrkiske premierminister Erdogan, efter at israelske kommandosoldater myrdede otte tyrkiske fredsaktivister på skibet Mavi Marmara, en del af den flotille, som forsøgte at nå frem med humanitær hjælp til Gaza i maj 2010.

TEMA: Det trængte EU

Undskyldningen kom lige før den nyvalgte cypriotiske højre-præsident Nicos Anastasiades og udenrigsminister Ioannis Kasoulides rejste på officielle besøg til Israel i marts og maj i år. Et hovedtema under besøgene var netop gas-spørgsmålet, den tyrkisk-israelske forsoning og Tyrkiets afvisning af at respektere Cyperns økonomiske zone. Israel og Netanyahu har forsikret Cypern om, at forholdet til Tyrkiet ikke vil påvirke et tættere forhold mellem Israel og Republikken Cypern.

Israel vejer i denne situation dets forskellige strategiske interesser i Mellemøsten på en guldvægt. I lyset af den økonomiske og finansielle krise på Cypern vurderer både Tyrkiet og Israel, at cyprioterne bliver lettere at tackle end tidligere. Samtidig forsikrer Israel og Cypern gensidigt, at de ønsker tættere forbindelser, og at Cypern er Israels mest pålidelige nabo.

Muligheden for genforening

Midt i disse dystre udsigter rummer situationen bedre muligheder, objektivt set, for at få til tilvejebragt en genforening af øen, som har været delt i to siden 1974. Ved at bryde med EU og euroen og genindføre sin gamle valuta ville Republikken Cypern kunne række hånden ud og komme i en helt anden

forhandlingssituation vis-a-vis regimet i nord, som på sin side er træt af at blive dikteret og koloniseret af Tyrkiet og ønsker at komme ind i den internationale varme (ingen andre stater end Tyrkiet anerkender Republikken Nord-Cypern).

Om mulighederne vil blive brugt, er en anden sag. Præsident Nikos Anastasiades i den græsk-dominerede republik har udsat forsoningssamtalerne med nord-cyprioterne til efteråret 2013, uvist af hvilken grund.

De tre Nato-lande Grækenland, Tyrkiet og Storbritannien holder cyprioterne i splittelsens jerngreb.

Første forudsætning for forsoning er, at den folkelige opinion, især i syd, presser en politisk vilje til forsoning og genforening frem. De folkelige pres må imidlertid være stærkt, hvis det skal trodse de magter, som sammen og hver for sig dikterer Cyperns skæbne: EU, Tyrkiet, Grækenland – og ikke mindst Nato.

Skønt Cypern ikke er medlem af Nato, så er det de tre Nato-lande Grækenland, Tyrkiet og Storbritannien, som holder cyprioterne i dette splittelsens jerngreb. Det var disse tre stater, som i sin tid formulerede grundlaget for det uafhængige Cypern i 1960, en uafhængighed, som kom efter en blodig befrielseskrig mod briterne, og som blev fulgt af flere tilløb til borgerkrig efter uafhængigheden.

Det græsk-støttede fascistiske kupforsøg i 1974 og den efterfølgende tyrkiske invasion har i mere end en generation fastlåst situationen på øen, åbenbart med stiltiende samtykke fra Nato, som udnytter konflikten til at spille sine medlemsstater Grækenland og Tyrkiet op mod hinanden og dermed kontrollere dem begge.

800 FN-soldater vogter fremdeles demarkationslinjen mellem nord og syd på Middelhavsøen. Storbritannien har to militære baseområder på sydkysten, som helt og holdent står under britisk kontrol.

Oversættelse: Kommunistisk Politik

Jan Toftlund og den usminkede sandhed

Kulturarv

I 2012 udgav Michael Wiehe (f. 1946) det pragtfulde album 'Jeg vil bare være en gammel mand'. Titelsangen er endnu et hit for ham, ikke mindst blandt overlevende 68'ere. En statusopgørelse:

*Jeg er lykkeligt forelsket i livet
Taknemmelig for alt hvad det gav
Glad ved mennesker jeg mødte
og for byer og lande jeg har set
Stolt over kampen vi førte
for det som var rigtigt og ret
Og så sørger jeg over dem som er døde
og over nogle som blæste retræt'.*

En af Wiehes samtidige, som også lod sig inspirere af Bob Dylan, og en af dem som døde tidligt, var den danske

sanger og sangskriver Jan Toftlund (1949-1990). Med sine syv LP'er mellem 1973 og 1987, sine stærke tekster, sin rå stemme og gnistrende musik – ikke mindst i samarbejdet med den fine violinist Martin Andersen – har Toftlund indskrevet sig smukt disse årtiers politiske sangtradition, i prog-musikken, som svenskerne siger.

Hos ham var der ingen skønmalning af kapitalismen eller dens skæbner. Ingen overbærenhed med 'Velfærdsdanmark'. Toftlund rev masken af hykleri og udviklede det musikalske, lyriske og politiske spor, som blev sat med Slumstormernes 'Det kan blive bedre, kammerat' fra 1971 og med hele det musikalske opsving, som blev udfoldet i kampen mod danske medlemskab af EF i begyndelsen af 70'erne.

En sang som hans 'Vejen til byen' fra LP'en af samme navn (1977) var simpelthen Det Kommunistiske Manifest i moderne tonesprog.

Håbet om en bedre fremtid – i al fald under det nuværende økonomiske og politiske system – er snart forduftet for

en hel generation af unge i Europa, og tiden kalder på usminket sandhed. Det er baggrunden for, at hele Toftlunds produktion af digte og sange, fra udkast til det gennemarbejdede, med optryk af originalernes maskin- eller håndskrift, nu udkommer i en sværvægter af en bogudgivelse på næsten 600 store sider. Den realistiske og revolutionære musik og digttradition skal simpelthen genetableres. 'JAN TOFTLUND', hedder bogen – med undertitlen 'Flagermus-sang og sjælemedicin'.

En fjerdedel af den er erindringer og fotos af og om ham, hans kunstneriske vennekreds og familie. Tre fjerdedele hans tekster (samt 'breve og vidnesbyrd'), de fleste ikke tidligere trykt.

Udgivelsen er med til at give Toftlund en velfortjent plads som en af hans generations vigtige poeter og sangskrivere, og den afrunder billedet af et talent, der nok brændte sit lys i begge ender, men også levede et frugtbart og produktivt liv.

Og så finder man små perler spredt over de gamle manuskripter. Hør f.eks., hvor elegant Toftlund parafraserer Grundtvigs højskoleklassiker 'Langt højre bjerge' med Danmark som landet, hvor 'få har for meget og færre for lidt', som Svend Auken kaldte 'velfærdsstatens dåbsattest'.

Jan Toftlund skrev sådan:

*Dette folk har været bundet.
Døjet modgang, tvang og vold.
I de kampe, vi har vundet,
var vort våben sammenhold.
Det er atter onde dage.
Nu står fattigdom på lur.
Vi må værne om de svage.
Ellers dør vores kultur.
Lad det blive understreget:
Dette folk forlanger ét:
Om så færre får for meget,
så må Ingen få for lidt.*

(Dette folk – dette land)

Bilderberg -

**en af kapitalens
utallige hemmelige rugekasser -
mødes årligt beskyttet af et stærkt politiopbud -
Hvad de laver
ved kun de involverede, og de forstår
at holde mund.**

**Som meget andet af den slags
laves aftaler og fremføres planer - uden tvivl! -
der understøtter det bestående:-
Krig mod egne eller andre landes
befolkning, - olieplyndring og neddrogning
af disses jordskabte værdier m.m. - m.m.**

**At de kryber i skjul er forventeligt,
da de ellers kunne indgå
i det værst tænkelige.**

N.B.

Modstandskampens erfaringer skal bevares sammen med Frihedsmuseet

Nazi er forbrydelse forklædt som politik. I den seneste tid er det dokumenteret, at det var nazister med den nu afdøde Marcel Schilf fra nazigruppen Blood & Honour som hovedmand, der bombede IS' lokaler i Søllerødgade og dræbte antinazisten Henrik Christensen den 16. marts 1992. Naziterrormord har siden fundet sted i alle Danmarks nabolande og i langt de fleste europæiske lande.

Gamle modstandsfolk er ikke i tvivl om, at det er fascister, som står bag nedbrændingen af et af de vigtigste monumenter for den danske modstandskamp – Frihedsmuseet – natten til den 28. april i år.

Efter besættelsen forlangte modstandsbevægelsen nazipartiet forbudt og opløst. Og siden har modstandsfolkene krævet et forbud mod nazistiske organisationer og propaganda. Der er sket det modsatte: Naziradioer har uhindret kunne sprede gift. Under dække af ytringsfrihed indtager nazister Rådhuspladsen med heil og kampparoler. Også det burde give anledning til en kritisk selvransagelse på redaktioner og Christiansborg.

Det modsatte sker: Modstandsbevægelsens erfaringer og kamp mod nazi skal lægges i mølposen og udfases. Der er ikke mange tilbage af dem, der vovede livet i kampen mod nazi og for Danmarks selvstændighed.

Og unge antifascister af i dag sidestilles med nazister og højreekstremister. Ifølge de borgerlige medier er 'højre- og venstreekstremister lige slemme', de venstreorienterede måske en anelse værre.

Nazi hjælpes godt på vej af sådanne holdninger hos en presse, der villigt stiller op som mikrofonholdere for fascister i demokratisk outfit.

Og så kan historierevisionerne for alvor tage over.

Kulturarv

Nyt nummer af Håndslag er udkommet i juni.

der udfordrede og trodsede den officielle danske politik, som alle 'ansvarlige' partier som Socialdemokraterne, Venstre, Konservative og De Radikale var enige om: samarbejdspolitikken med Nazityskland, at Danmark skulle finde sin plads i Hitlers Neuropa.

Museet blev overdraget til staten kvit og frit mod at blive videreført efter samme fundats og i modstandsbevægelsens ånd. Det skulle administreres af Nationalmuseet.

Nu benyttes det fascistiske brandattentat som anledning til at genopbygge det med et helt andet indhold.

Nationalmuseet og dets udpegede direktør for Frihedsmuseet mener ikke, det længere skal være et monument over og en dokumentation af den danske modstandskamp.

Frihedsmuseet skal have et nyt indhold, mener man her. Fortællingen om modstandskampen skal fremstå "i hele sin kompleksitet".

"Vi forestiller os et nyt Frihedsmuseum med plads til at udfolde sidehistorierne i deres egen ret: det officielle Danmarks tilpasning som udtryk for demokratiets overlevelsesstrategi," hedder det i en kronik af Nationalmuseets spidser.

Det ændrede koncept for det nedbrændte museum bakkes fuldstændigt op af kulturminister Marianne Jelved og af regeringen. Både S og R er blandt nutidens arvtagere til partierne bag kollabo-

ratørpolitikken.

Frihedsmuseet har i årtier dokumenteret, at det var modstandskampen, som var kernen i 'demokratiets overlevelsesstrategi'. Kollaboratørpolitikken var en politisk og national undergangsstrategi, som modstandskampen og den internationale anti-Hitler-koalition knuste.

Politikerne fra 'rød' og blå blok er i fuld gang med at begrave modstandskampen i Den europæiske unions ruiner.

Frihedsmuseet skal forblive modstandskampens museum. Et monument over det stolteste kapitel i den nyere Danmarkshistorie. Som en inspiration til ungdommen og kommende generationer.

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B
1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00
Se oktoberbnet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Den borgerlige presses mikrofonholderi for nazismen

KPnetTV har med reportagen fra den såkaldte demonstration mod moskéer med heilende nazister for første gang siden besættelsen endnu en gang leveret et fantastisk stykke afslørende journalistik

Det ekstreme højre er lige nu langt nede, efter at forsøget på at skabe en folkelig bevægelse, der gik på gaden på spørgsmålet om modstand mod moskeer i Danmark, led fuldstændig fiasko.

På grund af aktiv antifascistisk mobilisering blev arrangementerne uden for København aflyst, og den lillebitte demonstrationen på Rådhuspladsen kom både til at afspejle den manglende folkelige opbakning til det ekstreme højre – og at nazister udgør kernetropperne.

KPnetTV's fremragende rapport fra Rådhuspladsen rummer mere end de heilende nazister på Rådhuspladsen, som skriger 'Røde svin' og 'Danmark for danskerne! Udlændinge ud!' under politibeskyttelse og med TV2 som villig mikrofonholder. Den afslører konstant, at selve demonstrationen, som var

KPnetTV: Heilende nazister på Rådhuspladsen i København 26. maj 2013.

indkaldt af facebook-gruppen 'Nej til moskeer i Danmark', var en højreekstremistisk aktion, tilmed med danske nazister som kernetropper.

Breiviks foretrukne danske hjemmesider, Uriasposten, skriver efterfølgende mismodigt:

”Det er svært at tro på den slags demonstrationer fremover, og det kræver vel næsten et borgerkrigslignende scenarie for at få den gennemsnitlige dansker til at markere sig offentligt. Middelklassen kan være nok så meget imod Islam og moskeer, men deltager ikke i en demonstration, hvor man risikerer at blive overfaldet før, under og efter – og herefter risikerer at se sig selv i medierne stå skulder ved skulder med heilende nazist.”

Men hvad var de borgerlige mediers rolle? Videoen fra KPnetTV bør give anledning til røde ører og grundig eftertanke hos TV2 og den øvrige borgerlige presse. TV2 forsynede simpelthen den lille flok demonstranter med mikrofon og lyd, da arrangøren selv udeblev.

Videoen afslører helt bogstaveligt TV2 som mikrofonholder for nazismen. De borgerlige medier påstår, at de blot bedriver objektiv journalistik og bare vil beskrive 'konfrontationen mellem højre- og venstreekstremister'. Helst i et spektakulært slagsmål.

Men denne position er bund falsk. Nazisterne og højreekstremisterne forbereder voldelige angreb på indvandrere og 'røde' og forsøger gennem aktioner som 'Nej til moskeer i Danmark' at vinde en vis tilslutning til at gå videre.

Men det er spørgsmål, som hele den kapitalstærke og kapitalstyrede borgerlige presse går i en stor bue uden om.

TV2 skylder en forklaring på sit mikrofonholderi.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 6 - 2013

TEMA:

EU – Trængt og patenteret

*G8: Topmøde under
folkeopstande s.3*

*Ophavsret og patenter i EU
s. 7*

*Officiel fattigdomsgrænse
s. 10*

Taksim oprøret s. 12

Folkeskolereform s. 17

Afskaf forsørgerpligten s. 19

*EU's cypriotiske offerlam
s. 20*

*Jan Toftlund og den
usminkede sandhed s 22*

Verden ifølge Latuff

Den amerikanske efterretningstjeneste NSA lytter med på alt